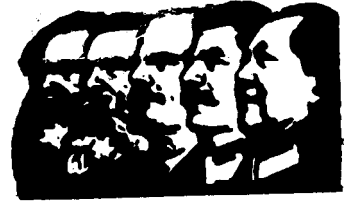

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΙΟΥΝΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 283 ΔΡΧ. 200

Όχι στο ελληνορωσικό σύμφωνο να μη γίνει η Ελλάδα Τσιρακι της Ρωσίας στα Βαλκάνια

Το τελευταίο διάστημα τα γεγονότα που έρχονται στο φως αναδεικνύουν όλο και πιο φανερά αυτό που χρόνια τώρα φωνάζει η ΟΑΚΚΕ: Η Ελλάδα διολισθαίνει συνεχώς σ' ένα δρόμο χωρίς γυρισμό, στο δρόμο της υπεράσπισης και προώθησης των ρώσικων συμφερόντων στην περιοχή των Βαλκανίων.

Μέχρι τώρα αυτό γινόταν με όσο πιο πλάγιους τρόπους ήταν δυνατό, ώστε να μην αποκαλυφθεί το ρώσικο παιχνίδι και να μπορέσει να παιχτεί με όσο το δυνατό λιγότερες αντιδράσεις τόσο από τον ελληνικό λαό όσο και από τις δυνάμεις της Δύσης. Τώρα τελευταία όμως τα στοιχεία πολλαπλασιάζονται και συμπληρώνουν τα κομμάτια του ιδιόμορφου αυτού παζλ, μιας παρτίδας σκακιού που παίζεται στις πλάτες όχι μόνο του λαού μας, αλλά και όλων των γειτονι-

κών λαών (και όχι μόνο).

Η Ελλάδα, με την τελευταία Διαβαλκανική συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών των βαλκανικών χωρών που συγκλήθηκε στη Θεσσαλονίκη το πρώτο δεκαήμερο του μήνα, γίνεται επίσημα και ανοιχτά πια ο πλασιέ της ρώσικης υπερδύναμης στην περιοχή. Η Διαβαλκανική αυτή συνάντηση αποτέλεσε το Δούρειο Ίππο για να μπορέσει μέσω αυτής η Ρωσία να καταφέρει στην περιοχή ό,τι δεν κατάφερε με τις λυσσώδεις προσπάθειές της και μέσω των πραχτόρων της στις διάφορες βαλκανικές χώρες.

Πραγματικά, αν δει κανείς τον πολιτικό χάρτη στα Βαλκάνια, θα διαπιστώσει ότι η Ρωσία γενικά έχει υποστεί τον τελευταίο χρόνο μερικές σημαντικές ήττες: Έχασε την κυβέρνηση Ιλιέσκου στη Ρουμανία και Βιντένοφ στη Βουλγαρία, στη Δημοκρατία της Μακεδονίας ο

Γκλιγκόροφ την καταγγέλλει ως επεμβασία στα Βαλκάνια, στην Αλβανία δεν της βγήκαν όπως ακριβώς τα ήθελε (μη παραίτηση Μπερίσα) και στη Σερβία εδώ και καιρό πασχίζει να πετάξει το Μιλόσεβιτς βάζοντας κάποιον δικό της στην εξουσία (βασικά τον Ντράσκοβιτς).

Όπως και να 'χει το πράγμα, τα ρώσικα συμφέροντα σε όλες τις άλλες χώρες της Βαλκανικής “παίζονται”, δεν είναι καθόλου σίγουρα και εξασφαλισμένα. Δυστυχώς για το λαό μας όμως, η χώρα μας έχει μετατραπεί στον πιο σταθερό σύμμαχο της νεοχιτλερικής Ρωσίας.

Μαζί με τη Διαβαλκανική, στην οποία η Ελλάδα είχε καλέσει τη Ρωσία να μετάσχει ως παρατηρητής, εκδηλώθηκε επίσημα και μία “ελληνορωσική πρωτοβουλία για τα Βαλκάνια”. Γι' αυτές τις δύο αλ-

ληλοσυμπληρωνόμενες κινήσεις θα μιλήσουμε αμέσως παρακάτω.

ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Αν για μερικούς κύκλους η “ελληνορωσική πρωτοβουλία” ήταν κεραυνός εν αιθρία και “ακατανόητη ενέργεια” (βλ. σχετικά άρθρο του Βήματος, 15 Ιούνη) -και εδώ αναφερόμαστε κυρίως σε κύκλους του Στέιτ Ντιπάρτμεντ-, για την ΟΑΚΚΕ ήταν η φυσική κατάληξη μιας μακροχρόνιας πορείας στη διάρκεια της οποίας οι σχέσεις Ελλάδας-Ρωσίας γίνονταν όλο και πιο στενές. Όπως γράφεται στο παραπάνω άρθρο, «η πρώτη εκδήλωση της ελληνορωσικής πρωτοβουλίας έγινε τον Οκτώβριο του 1996, κατά τη Διάσκεψη Ρουαγιαμόντ στην Αθήνα... Η επόμενη φάση της ελληνορωσικής πρωτοβουλίας καταγράφηκε στη Διάσκεψη Ρουαγια-

μόντ στα Σκόπια, τον Απρίλιο του 1997». Αλλά και το Μάη του 1997 στη διάρκεια του ταξιδιού του υφυπουργού Εξωτερικών Γιάννου Κρανιδιώτη στη Μόσχα ο Τύπος έγραψε σχετικά σχόλια (στα φιλά, βέβαια). Συγκεκριμένα, η *Ελευθεροτυπία* (13 Μάη) υπό τον εύλωτο τίτλο “Ελληνορωσική πρωτοβουλία για τα Βαλκάνια” έγραφε: «Την ανάληψη ελληνορωσικής πρωτοβουλίας στο πλαίσιο της ειρηνευτικής διαδικασίας προς αντιμετώπιση της κρίσης στα Βαλκάνια και την ελληνορωσική οικονομική συνεργασία στη περιοχή εξέτασαν, μεταξύ άλλων, οι υφυπουργοί Εξωτερικών Κρανιδιώτης και Αβντέγεφ... Οι δύο επίσημοι (...) υπέγραψαν πρωτόκολλο που προβλέπει τη διεξαγωγή τακτικών πολιτικών διαβουλεύσεων. Ένα μεγά-

συνέχεια στη σελ. 8

ΟΧΙ ΣΤΗ ΒΡΟΜΙΚΗ ΤΑΧΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Με τον πιο ωμό πραξικοπηματικό τρόπο αναβλήθηκε για πέμπτη φορά (!) η εκδίκαση της έφεσης της ΟΑΚΚΕ ενάντια στην πρωτόδικη καταδίκη για το Μακεδονικό, που είχε οριστεί για τις 23 του Ιούνη.

Όπως μας ενημέρωσαν οι δικηγόροι μας, με προφορική εντολή του εισαγγελέα Εφετών στους υπαλλήλους της γραμματείας αφαιρέθηκε η δίκη από το πινάκιο με το αιτιολογικό ότι δεν κινδυνεύει να παραγραφεί!

Μετά από τις τέσσερις προηγούμενες αλεπάλληλες αναβολές είχαμε εκτιμήσει πως η τακτική της κυβέρνησης ήταν να οδηγήσει την υπόθεση στην παραγραφή. Και αυτή ήταν μια συγκεκριμένη πολι-

τική απόφαση. Η έφεση στις δοσμένες πολιτικές συνθήκες δεν είναι εύκολο να εκδικαστεί γιατί δεν πρέπει ούτε να οδηγήσει σε αθώωση, ούτε σε καταδίκη.

Γιατί μια αθώωση της ΟΑΚΚΕ θα σήμαινε την κυριαρχία μέσα στην αστική τάξη μιας γραμμής πραγματικής ειρήνης και φιλίας με τη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Μιας γραμμής, όμως, που καμιά μερίδα της αστικής τάξης δεν έχει, έτσι όπως είναι βουτηγμένη στο σοβινισμό και στην ξενοδουλεία.

Από την άλλη μεριά, μια σημερινή καταδίκη της ΟΑΚΚΕ θα ξεσκέπαζε τόσο στο διεθνές επίπεδο όσο και στο εσωτερικό της χώρας το ψεύτικο προσώπιο ειρή-

νης του κυβερνητικού μετώπου των ρωσόδουλων και φιλοευρωπαϊκών τμημάτων της αστικής τάξης, ενώ θα αποκάλυπτε τον αντιδημοκρατικό χαρακτήρα όλης της αστικής τάξης.

Έτσι, λοιπόν, για την κυβέρνηση η λύση της παραγραφής είναι η καλύτερη. Τεχνικά για να γίνει αυτό χρειάζεται να περάσουν 8 χρόνια από το Γενάρη του '92 που επιβλήθηκε η πρωτόδικη καταδικαστική ποινή. Ήδη με την τακτική των αναβολών έχουν ροκανίσει 5,5 χρόνια. Τους μένουν λοιπόν άλλα 2,5 μέχρι το Γενάρη του 2000.

Τι σημαίνει όμως η παραγραφή για την ΟΑΚΚΕ, αλλά και ευρύτερα για το δημοκρατικό και α-

ντιεθνικιστικό κίνημα;

Η μια πλευρά της παραγραφής είναι η καταδίκη. Γιατί παραμένει πολιτικά η πρωτόδικη ποινή. Παραμένει δηλαδή η καταδίκη των θέσεων για την ειρηνική συνύπαρξη με τη Δημοκρατία της Μακεδονίας και η καταδίκη των “εθνοπροδοτών” της ΟΑΚΚΕ.

Η άλλη πλευρά και η πιο βασική είναι η άσκηση αντιδημοκρατίας σε βάρος της Οργάνωσης και ευρύτερα σε βάρος του δημοκρατικού κινήματος.

Από την ΟΑΚΚΕ αφαιρείται ετσιθελικά και με δικαστικό πραξικόπημα το δικαίωμα της έφεσης.

Σου στήνουν, δηλαδή, σε μια στιγμή όξυνσης μια “φανταχτερή”

δίκη, γεμίζουν τα δελτία ειδήσεων και τις εφημερίδες με κάθε είδους ψευτιές και συκοφαντίες, σου δίνουν και μια πρωτόδικη ποινή και μετά σε αντιμετωπίζουν σαν έμπορο ναρκωτικών! Κοιτάνε, δηλαδή, με τη μέθοδο της παραγραφής να σε αφήσουν ελεύθερο, εξαγοράζοντας τη σιωπή σου!

Στην ουσία σου στερούν τη δυνατότητα και μέσα από τα δικαστήρια να δώσεις την πολιτική πάλη για να ξεσκεπάσεις όσο πλατιά μπορείς στις μάζες τη γραμμή του φασισμού και του πολέμου, τους πραγματικούς δηλαδή εθνοπροδότες-υπηρέτες του σοσιαλιμπεριαλισμού.

συνέχεια στη σελ. 8

ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΣΙΡΑΚΙ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

λο μέρος των συνομιλιών εστιάστηκε (...) στην ενδεχόμενη ανάληψη κοινής ελληνορωσικής πρωτοβουλίας για την ειρήνευση στην περιοχή».

Η ΔΙΑΒΑΛΚΑΝΙΚΗ

Για τη διείσδυση της Ρωσίας στα Βαλκάνια είδαμε πως χρησιμοποιείται ευρύτατα η πάντα πρόθυμη γι' αυτό Ελλάδα. Όμως, ότι κάνει η Ρωσία δεν πρέπει ποτέ να φαίνεται σαν τέτοιο, αλλά σαν κάτι το αθώο, το φιλειρηνικό, το φιλοευρωπαϊκό. Έτσι, η χώρα μας χρησιμοποιείται στη βάση του ότι είναι η μόνη βαλκανική χώρα που είναι μέλος ταυτόχρονα δυο δυτικών οργανισμών, του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Ότι κάνει λοιπόν θέλει να δείχνει ότι το κάνει κάτω από την «ομπρέλα» αυτή.

Η Ελλάδα και η Ρωσία «παίζουν» κυριολεκτικά με τον πόνο των βαλκανικών χωρών, που θέλουν διακαώς να μπουν στην ευρωπαϊκή ένωση. Ο νέος υπουργός Εξωτερικών της Δημ. της Μακεδονίας Μπλάγκογε Χαντζίνσκι, για παράδειγμα, δήλωσε προσερχόμενος στη Διάσκεψη πως «έχουμε δεσμευθεί στην ευρωπαϊκή επιλογή», ενώ ο ρουμάνος ομόλογός του Αντριάν Σεβερίν μίλησε για την «αποφασιστικότητα των κρατών που συμμετέχουν να διεκδικήσουν τον ευρωπαϊκό τους προσανατολισμό» (Ελευθεροτυπία, 7/6).

Αν παρατηρήσει όμως κανείς προσεκτικά τα θέματα με τα οποία ασχολήθηκε η Διαβαλκανική της Θεσσαλονίκης, τις αποφάσεις που πήρε, τα όργανα που αποφασίστηκαν να θεσπιστούν, την ατζέντα των επόμενων συναντήσεων, το υψηλό επίπεδο εκπροσώπησης που προβλέπεται στις επόμενες συναντήσεις (στην απόφαση γίνεται λόγος για προέδρους κρατών και κυβερνήσεων) και, κυρίως, αν συνδέσει κανείς όλα αυτά με την επίσημη εκδήλωση της «ελληνορωσικής πρωτοβουλίας» που έγινε ταυτόχρονα και ουσιαστικά μήκη στα ντοκουμέντα της Διάσκεψης, τότε θα οδηγηθεί αβίαστα στο συμπέρασμα πως εδώ δεν πρόκειται για μια μάζωξη χωρών που θέλουν ένταξη στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ (μ' αυτό το δέλεαρ κλήθηκαν και πήραν μέρος οι περισσότερες βαλκανικές χώρες), ούτε για τη σύμπληξη ενός οργανισμού συμπληρωματικού της ΕΕ ούτε, πολύ περισσότερο, ενός οργανισμού-υποσύνολου της ΕΕ, που να προωθεί τα συμφέροντά της (όπως, πχ., η Benelux -Βέλγιο, Ολλανδία, Λουξεμβούργο), αλλά για έναν οργανισμό **έξω από την ευρωπαϊκή προοπτική**. Η Ελλάδα και, κυρίως, η Ρωσία εκμεταλλεύονται το γεγονός πως «με εξαίρεση την Ελλάδα την Τουρκία, όλες οι άλλες χώρες της περιοχής είναι εκτός συλλογικών οργανώσεων που εγγυώνται την οικονομική και δημοκρατική ανάπτυξη των μελών τους... Στη Διάσκεψη της Θεσσαλονίκης (...) η ελληνική πλευρά θα υπογραμμίσει την ανάγκη της δημιουργίας μιας ζώνης πολιτικής και οικονομικής σταθερότητας στη ΝΑ Ευρώπη, (...) παράλληλα με την προαγωγή της πολιτικής σύμπραξης και συνεργασίας των χωρών της πε-

ριοχής» (Βήμα, 8 Ιούνη).

Αποκαλυπτικές είναι εδώ και οι δηλώσεις του πρωτοεργάτη της κίνησης Γ. Κρανιδιώτη: «Αποψη μου είναι ότι η διαβαλκανική συνεργασία **θα πρέπει να αποτελέσει ένα μόνιμο θεσμό και να αναπτύξει δικά της όργανα**, που να αντιμετωπίζουν σε τακτική και συνεχή βάση τα προβλήματα που αναφέρονται. Γι' αυτό πιστεύω ότι θα ήταν χρήσιμη η ιδέα **συγκρότησης ενός μόνιμου Βαλκανικού Συμβουλίου**» (Ελευθεροτυπία, 9/6 - οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Τελικά, στη Διάσκεψη συμμετείχαν οχτώ χώρες και ως παρατηρητές άλλες είκοσι, μεταξύ των οποίων και η Ρωσία φυσικά.

Το ότι επιχειρείται να δημιουργηθεί μια συνεργασία χωρών **έξω και ενάντια** στην Ευρώπη το άφησε σαφώς να εννοηθεί ο μέγας πλασιέ των ρώσικων συμφερόντων στην περιοχή ο ευρωσοβινιστής Θ. Πάγκαλος «να εγκαταστήσουμε τη βαλκανική συνεργασία ως **σταθερή ευκαιρία των χωρών χωρίς την ανάμειξη ξένων**» (Ελευθεροτυπία, 10/6 - οι υπογραμμίσεις της εφημερίδας). Όσο για το ποιους μπορεί να εννοεί ο Πάγκαλος ως «ξένους» που αναμιγνύονται στα εσωτερικά μας και στα εσωτερικά των Βαλκανίων, νομίζουμε πως ο αναγνώστης θα έχει σχηματίσει άποψη από τους καθημερινούς λίβελλους του ενάντια σε διάφορες χώρες και ηγετικά πρόσωπα στην ΕΕ. Πάντως σε καμιά περίπτωση δε θεωρεί «ξένους» στην περιοχή τους Ρώσους. Το αντίθετο μάλιστα, αφού διαφορετικά δε θα προχωρούσε στην πολιτική σύμπραξη μαζί τους, τη στιγμή μάλιστα που οι ΗΠΑ έκφρασαν την αντίθεσή τους, όπως θα δούμε.

Στο τελικό κείμενο με το βαρύγδουπο τίτλο «Διακήρυξη της Θεσσαλονίκης για τις σχέσεις καλής γειτονίας, σταθερότητας, ασφάλειας και συνεργασίας» θεσμοποιείται η συνεργασία καταρχήν **σε όλους τους οικονομικούς τομείς** (ενέργεια, τηλεπικοινωνίες, εμπόριο, μεταφορές κ.ά.) και προγραμματίζεται συνάντηση αρχηγών κρατών και υπουργών Εξωτερικών το Νοέμβριο στην Κρήτη. Οι συμμετέχουσες χώρες είναι η Ελλάδα, η Βουλγαρία, η Γιουγκοσλαβία, η Αλβανία, η Τουρκία και η Δημ. της Μακεδονίας (αυτές δηλαδή που η Ρωσία θέλει να εντάξει στο «ορθόδοξο τόξο» πλην Τουρκίας).

Η «ΕΛΛΗΝΟΡΩΣΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ»

Αν η Διακήρυξη της Θεσσαλονίκης έβαλε στο επίκεντρο καταρχήν οικονομικά θέματα (αλλά και ζητήματα πολιτικής συνεργασίας), η «ελληνορωσική πρωτοβουλία» είναι κατεξοχήν πολιτικού περιεχομένου. Στο περιθώριο της Διαβαλκανικής ο Πάγκαλος και ο υπουργός Εξωτερικών της Ρωσίας Αθανασέφσκι ανακοίνωσαν την «Πρωτοβουλία για την ενίσχυση της σταθερότητας και συνεργασίας στη Νοτιοανατολική Ευρώπη». Στην «Πρωτοβουλία» κλήθηκαν να πάρουν μέρος οι **βαλκανικές χώρες** (εδώ είναι το ψητό άλλωστε) και ανακοινώθηκε ήδη η πρόθεση να γίνει μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 1998 συνάντηση των υ-

πουργών Εξωτερικών, Μεταφορών, Ενέργειας και Επικοινωνιών και μέχρι το τέλος του ίδιου χρόνου συνάντηση κορυφής, αφού θα έχει προηγηθεί το φθινόπωρο του 1997 συνάντηση υψηλών αξιωματούχων των χωρών που συμμετέχουν, για να οργανώσουν τις επόμενες συναντήσεις σε υπουργικό επίπεδο.

Για να μαλακώσουν τις αναμενόμενες αντιδράσεις της Δύσης και να προσδώσουν διεθνή χαράκτηρα στο έκτρομά τους, η Ελλάδα και η Ρωσία κάλεσαν να συμμετάσχουν στην «Πρωτοβουλία» και τον ΟΗΕ, τα μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας, την ΕΕ και διάφορους διεθνείς οργανισμούς.

Ο Πάγκαλος δήλωσε πως «η συγκεκριμένη πρωτοβουλία αποτελεί μια πρώτη ιδέα, η οποία θα λειτουργήσει παράλληλα με τη διαβαλκανική διάσκεψη και κάθε χώρα μπορεί να την αντιμετωπίσει ανάλογα με την εκτίμησή της» (Ελευθεροτυπία, 11/6). Και, κάνοντας πως δεν ξέρει τίποτα για αμερικάνικες αντιδράσεις, «σημείωσε πως δεν γνωρίζει καμιά πληροφορία ότι εκφράστηκε δυσφορία από ορισμένες χώρες για την εκδήλωση της ελληνορωσικής πρωτοβουλίας» (στο ίδιο).

Η κίνηση αυτή είχε τους πρώτους καρπούς: Ο Χαντζίνσκι και η βουλγαρά ομόλογός του Μιχαήλοβα δήλωσαν στη διάρκεια της συνέντευξης Τύπου την υποστήριξή τους στην ελληνορωσική πρωτοβουλία. (Ίσως έτσι εξηγείται γιατί ο Χαντζίνσκι αντικατέστησε τον αντίρροπο Φερτσκόφσκι στο υπουργείο Εξωτερικών της Δημοκρατίας της Μακεδονίας).

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΤΡΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΔΕ ΣΩΝΟΥΝΕ

Αν δίνουμε μια ιδιαίτερη σημασία στις αμερικάνικες αντιδράσεις (και εδώ φυσικά εννοούμε του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, όχι βέβαια του Κλίντον, ο οποίος λέξη δεν έβγαλε) είναι γιατί είναι αποκαλυπτικές τόσο για το χαρακτήρα της «Πρωτοβουλίας» όσο και για την τυπικά ρώσικη μεθοδολογία που ακολουθήθηκε και στην προκείμενη περίπτωση («εν κρυπτώ και παραβύστω»), ώστε να έρθουν οι Αμερικάνοι μπροστά σε τετελεσμένα γεγονότα. Από την άλλη, αναδεικνύεται για μια ακόμη φορά κραυγαλέα η πολιτική τύφλα των αμερικάνων υφεσιακών και ενισχύεται η εδώ και καιρό εκφρασμένη άποψη μας ότι **καμιά εμπιστοσύνη δεν μπορεί να έχουν οι λαοί στο δυτικό ιμπεριαλισμό ότι θα τους στηρίξει στον αγώνα τους κατά του ρώσικου σοσιαλφασισμού**. Οι λαοί πρέπει να το πάρουν απόφαση πως δεν μπορούν να περιμένουν τότε θα ξυπνήσει η ιμπεριαλιστική Δύση για να κινητοποιήσουν τις δικές τους δυνάμεις.

Χαρακτηριστικό της αμερικάνικης αμηχανίας (που μετατράπηκε μετά σε δυσφορία) ήταν το ότι δεν μπορούσαν να καταλάβουν τη λειτουργία μιας δραστηριότητας η οποία **ουσιαστικά επικαλύπτει την ακριβώς ανάλογη αμερικάνικη πρωτοβουλία στην περιοχή**, τη SECI (Βήμα, 15/6). Και βέβαια, πού να το καταλάβει το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, όταν το ίδιο το ΝΑΤΟ βάζει νάρκη στα θεμέλιά του

με την πρόσφατη συμφωνία με τη Ρωσία, με την οποία της δίνει το δικαίωμα του βέτο στις νατοϊκές αποφάσεις! Να τι σήμαινε, κύριοι, η «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» του πράχτορα Παπανδρέου...

Δεύτερο, «διερωτώνται για τους λόγους που ώθησαν την ελληνική διπλωματία να αναλάβει το βάρος της προσπάθειας να συμπεριλάβει την πρωτοβουλία με τη Ρωσία στα κοινά ντοκουμέντα της Διαβαλκανικής» (στο ίδιο). Μα γι' αυτό ακριβώς έγινε η Διαβαλκανική, για να μπει η Ρωσία από το παράθυρο και να ξεωπεταχτούν από τα Βαλκάνια ΗΠΑ και ΕΕ, στο βαθμό βέβαια που δε διευκολύνουν με την πολιτική τους τη ρώσικη στρατηγική στην περιοχή!

Συνεχίζουμε όμως «Επιπλέον, και αφού απέτυχε να πείσει τις άλλες συμμετέχουσες χώρες να δεχθούν την πρόταση αυτή, γιατί προχώρησε σε τόσο υψηλό επίπεδο διμερείς ανακοινώσεις». Έχουμε άδικο μετά εμείς να λέμε ότι η Ελλάδα έχει καταντήσει το πιο πιστό σκυλί της ρώσικης διπλωματίας στα Βαλκάνια και στην Ευρώπη ολόκληρη;

Και ολίγα για τη γνωστή σε μας ύπουλη μεθοδολογία των ρώσων χιτλερικών και των ελλήνων ακολούθων τους: «Κατά τους Αμερικανούς, η προσπάθεια που κατέβαλαν η ελληνική και η ρωσική πλευρά να κρατήσουν μυστικές τις σχετικές προπαρασκευές και το περιεχόμενο της πρωτοβουλίας δημιουργεί ένα κλίμα καχυποψίας που ελάχιστα αρμόζει στο επίπεδο που έχουν σήμερα οι σχέσεις ανάμεσα στην Ελλάδα και στις Ηνωμένες Πολιτείες». Ίσα-ίσα, λέμε εμείς εδώ και χρόνια. **Το επίπεδο των σχέσεων Ελλάδας-Δύσης είναι ακριβώς αυτό που αποπνέει η συμφωνία Ελλάδας-Ρωσίας**. Πρόκειται για την πλήρη αντιστροφή μιας μέχρι τώρα φαινομενικής πραγματικότητας: τώρα το κεφάλι γυρίζει προς τα πάνω και τα πόδια προς τα κάτω. Οι Αμερικάνοι και γενικά οι Δυτικοί έκαναν (και ακόμα κάνουν) το τραγικό σφάλμα να πιστεύουν πως η Ελλάδα είναι δεδομένη γι' αυτούς. Αμ δε! Λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο που ακούει στο όνομα Ρωσία. Προφανώς, αφού βλακωδώς πιστεύουν πως μετά την απατηλή Περσετρόικα του Γκορμπατσόφ ο Ψυχρός Πόλεμος έχει πια τελειώσει, και μάλιστα με δική τους περιφανή νίκη, πώς να κατανοήσουν τώρα γιατί η Ελλάδα πάει με τη Ρωσία;

Το πράγμα έχει και συνέχεια: «Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ επικέντρωσε ακόμη την προσοχή στην ορολογία που χρησιμοποιείται για τη ρωσική κίνηση και η οποία είναι **ακριβώς η ίδια με εκείνη της αμερικανικής**, με αποτέλεσμα να προσδίδεται ένας τόνος άσκοπης ανταγωνιστικότητας και ασυμβατότητας μεταξύ των δύο» (οι υπογραμμίσεις δικές μας). Είδομεν το φως το αληθινό! Πράγματι, ανάμεσα στις δύο «πρωτοβουλίες» υπάρχει «ανταγωνιστικότητα» και «ασυμβατότητα»: ή με τους Αμερικάνους και τους Ευρωπαίους ή με τους Ρώσους. Γιατί όμως «άσκοπη», ω πανηλίθιοι Αμερικάνοι; Θα προτιμούσατε να είναι «συμβατές» οι δύο «πρωτοβουλίες»; Τι κατάλαβε η μαρτυρική Βοσνία από τη «συμβατότητα» των επιλογών σας με τις επιλογές της Ρωσίας και της Σερβίας; Πόσους νεκρούς θρηνεί η Τσετσενία; Πόσοι Ζαίρινοι, Χούτου και άλλοι σφαγιασθήκαν και σφα-

γιάζονται στο βωμό της «συμβατότητας» των επιλογών σας με τις επιλογές των νεοχιτλερικών σοσιαλφασιστών στην Αφρική;

Σας πείραξε που σας πέταξαν την «πρωτοβουλία» τους κατάμουτρα; Διάβασε, αγαπητέ αναγνώστη, και βγάλε τα συμπεράσματά σου: «**Ιδιαίτερη ενόχληση στην αμερικάνικη πλευρά προκάλεσε επίσης το γεγονός ότι, ενώ υπήρχε υψηλό επίπεδο κλιμάκιο στη Θεσσαλονίκη με επικεφαλής τον πρόεδρο Ρ. Σίφτερ, αυτός δεν ενημερώθηκε επίσημα από κανέναν ούτε για την προοπτική της ανακοίνωσης της ελληνορωσικής πρωτοβουλίας ούτε για το περιεχόμενό της**». Μα τέτοια κατάντια για τη «μόνη υπερδύναμη» στον πλανήτη!

Και το «κλου» της βραδιάς: «**Η Ουάσιγκτον κατέγραψε ακόμη και ορισμένα δευτερεύοντα στοιχεία της όλης υπόθεσης, όπως ότι η συνέντευξη Τύπου των κκ. Πάγκαλου και Αζντανασιέφσκι έγινε μόνο ενόπιον ελλήνων και ρώσων δημοσιογράφων και περιέλαβε μόνο την ανάγνωση της κοινής δήλωσης χωρίς να επιτραπούν ερωτήσεις**». Ξέρετε, καμιά φορά από τις λεπτομέρειες κρίνονται πολλά ζητήματα και βγαίνουν πολλά χρήσιμα συμπεράσματα. Να όμως και ένα φως στο τούνελ: «**Στην πραγματικότητα η ενόχληση των ΗΠΑ είναι καθαρά πολιτική και προκλήθηκε εξαιτίας της βοήθειας την οποία προσφέρει η Αθήνα στη Μόσχα για να διατηρηθεί η τελευταία παρούσα στη βαλκανική διπλωματική σκηνή**». Και η αυταπάτη: «**Οι Αμερικάνοι εκδηλώνουν έντονη απορία για τα κίνητρα μιας τέτοιας ελληνικής συμπεριφοράς, σε μια περίοδο μάλιστα όπου η Ελλάδα δεν έχει να αναμένει κάτι από τη Ρωσία, ούτε στο διεθνές πολιτικό ούτε στο οικονομικό πεδίο. Το ερώτημα περί κινήτρων είναι άλλοτε το δεσποτικό και στην περίπτωση της πρόσφατης ελληνορωσικής συμφωνίας για κοινή πρωτοβουλία στην περιοχή**» (οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Παλιά για ό,τι κακό συνέβαινε λέγανε «σερσέ λα φαμ» (αναζητήστε τη γυναίκα). Εδώ αναζητήστε το αντιτούρκικο μένος ολόκληρης σχεδόν της ελληνικής αστικής τάξης. Αυτό είναι που εκμεταλλεύτηκε ο ρωσόδουλος Παπανδρέου για να τη στρέψει προς τη Ρωσία μέσω του Κυπριακού. Έτσι εξηγείται και η αντίφαση ο σοβινιστής Πάγκαλος, ενώ είναι ο κατεξοχήν πλασιέ των ρώσικων συμφερόντων σε επίπεδο εξωτερικής πολιτικής, να βρίξει με τα χειρότερα λόγια (και καλά έκανε) όσους βουλευτές δεν ψήφισαν τη συνθήκη Σένγκεν, και να αποκαλύπτει ιδιαίτερα τους ψευτοπροοδευτικούς του ΣΥΝ, όπως τον Κουβέλη. Αυτά είναι τα φαινόμενα των καιρών.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 4.800
Εξαμηνιαία: 2.400

ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΕΝΓΚΕΝ: ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Την Τετάρτη 11 Ιουνίου κυρώθηκε από την ελληνική Βουλή με 142 υπέρ, 80 κατά και 78 απουσίες η συνθήκη Σένγκεν. Κατά τη ψηφοφορία αυτή η ελληνική αστική τάξη έδειξε όλη την αθλιότητά της και ο ορθόδοξος μεσαιώνας έδειξε τη δύναμη που του έχει δώσει το αντιδραστικό ρωσόφιλο μπλοκ εξουσίας. Έτσι η συνθήκη πέρασε μόνο με 142 ψήφους.

Σκηνές απείρου κάλλους δραματίστηκαν έξω από τη Βουλή την πρώτη μέρα της συζήτησης της συνθήκης. Οι παλιομερολογίτες του ΕΛΚΙΣ σε αγαστό μέτωπο με τους “βέρους ορθόδοξους”, με σταυρούς και εικόνες στα χέρια διαδήλωναν ενάντια στη Σένγκεν, τη Συνθήκη που, κατ’ αυτούς, θα φέρει το 666 και την κυριαρχία του Αντίχριστου! Και μέσα στη Βουλή ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ χαιρέτισαν αυτές τις εκδηλώσεις με μία απλή κίνηση: τη συγκρότηση μετώπου με την πιο αντιδραστική ακροδεξιά πτέρυγα της ΝΔ, τους ορθοδοξοφασίστες Ανδρουλάκο, Καμμένο, Γιακουμάτο και Καρατζαφέρη και με την κατάθεση **από κοινού** και με το ΔΗΚΚΙ αίτησης ονομαστικής ψηφοφορίας, με αποτέλεσμα την αναβολή της συνεδρίασης και της ψηφοφορίας, αφού οι περισσότεροι βουλευτές δεν μπορούσαν να μπουν στο κτίριο που είχαν αποκλείσει οι εκτελούντες χρέη ΚΝΑΤ ορθοδοξοφασίστες. Μ’ αυτό τον τρόπο ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ ένωσαν τις δυνάμεις τους στον “κοινό αγώνα” μαζί με τον Ανδρουλάκο και το Γιακουμάτο, που κατάγγειλαν τη συνθήκη Σένγκεν μέσα στη Βουλή γιατί «*εάν η Τουρκία την υπογράψει, θα μπορούν να έρθουν για διακοπές π.χ. στη Χίο 1 εκατ. Τούρκοι, οι οποίοι και θα μπορούν να εγκατασταθούν εκεί!*» (Ελεύθερος Τύπος, 10/6). Αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι καταφέρονται ενάντια στη συνθήκη Σένγκεν επειδή τάχα εμποδίζει την ελεύθερη κίνηση! Άλλωστε ίσως θα έπρεπε να το ξανασκεφτούν άλλη μια φορά αυτό το επιχείρημα πριν καταδικάσουν τη Συνθήκη. Γιατί ισχύει και το αντίστροφο. Δηλαδή μπορούν μια ωραία πρωία 1 εκατ. Έλληνες να ξεκινήσουν να πάνε διακοπές στην Κωνσταντινούπολη, που στο κάτω-κάτω προσφέρει και καλύτερες υπηρεσίες τουρισμού!

Οι σοσιαλφασίστες του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ, βέβαια, διαχωρίζουν τη θέση τους από τους παπάδες γιατί δήθεν έχουν “πολιτικά επιχειρήματα”. Όμως αν θέλεις να διαχωρίσεις τη θέση σου από το μεσαιώνα πρέπει να καταγγείλεις τον αποκλεισμό της Βουλής και την απόπειρα της μπουκάς, πρέπει να καταγγείλεις τα συνθήματα, πρέπει να φωνάζεις για ταυτότητες χωρίς αναγραφή θρησκευματος, πρέπει να χαλάσεις τον κόσμο για να διαγραφεί από το Σύνταγμα η Ορθόδοξη Θρησκεία σαν επίσημη θρησκεία του κράτους στα πλαίσια της αναθεώρησης, πρέπει να απαιτήσεις πλήρη διαχωρισμό κράτους-

θρησκείας. Πρέπει να μην επιτρέπεις στις ορθόδοξες ορδές να εμπλέκονται σε πολιτικά θέματα, να καταργούν τη δημοκρατική λειτουργία του κράτους. Αν δεν τα κάνεις όλα αυτά, είσαι σε ουσιαστική ταύτιση με τους παπάδες.

Αλλά το μεγαλύτερο σκάνδαλο αυτής της ψηφοφορίας δεν ήταν αυτό το μέτωπο, ένα μέτωπο που αποκάλυψε για άλλη μια φορά τον αντιδραστικό χαρακτήρα των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ. Το μεγαλύτερο σκάνδαλο ήταν ότι κατά την ψηφοφορία η φιλοευρωπαϊκή μερίδα της αστικής τάξης και από το ΠΑΣΟΚ και από τη ΝΔ έδειξε όλο τον ποταπό της χαρακτήρα. Ενώ ένα πλήθος έξαλλο ούρλιαζε απ’ έξω, αστυνομικοί προσχωρούσαν στους συγκεντρωμένους για να υπερασπίσουν τα “ιερά και τα όσια” της πατρίδας, και μέσα στη Βουλή είχε ήδη συγκροτηθεί το μέτωπο σοβινισμού-σοσιαλφασισμού, ο Σημίτης έλαμπε δια της απουσίας του, όπως και ο Τζουμάκας, που έκοβε βόλτες με άλλους συναδέλφους του στο διάδρομο. Από τη ΝΔ, επίσης, ο Μάνος έκρινε την παρουσία του περιττή, ενώ το έργο της υπεράσπισης της συνθήκης ανέλαβε η τραγικά μοναχική Μ. Γιαννάκου-Κουτσίκου, της τάσης Έμπερτ, ενώ στελέχη της μητσοτακικής πτέρυγας προτίμησαν τη διακριτική σιωπή, συμπεριλαμβανομένου και του ίδιου του Μητσοτάκη. Για άλλη μια φορά δηλαδή η φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη έδειξε, όπως και τόσες άλλες φορές στο παρελθόν, την αδυναμία της να διαχωριστεί έστω και λίγο από το σοβινισμό και να έρθει σε ρήξη με το σοσιαλφασισμό.

Στην ίδια αυτή ψηφοφορία αποκάλυφθηκε ο ψευτοευρωπαϊσμός του Καραμανλή, που επισήμως τάχθηκε υπέρ της Σένγκεν, ουσιαστικά όμως ποτέ δεν την υπερασπίσε. Αντίθετα, ύπουλα, πρωμόδοτησε την “πατριωτική, ορθόδοξη” αντι-Σένγκεν γραμμή. Γι’ αυτό μόνο 28 από τους 108 βουλευτές ψήφισαν υπέρ της συνθήκης, σχεδόν οι μισοί βουλευτές του (53) ψήφισαν κατά, ενώ 27 απουσίαζαν.

Ακριβώς την ίδια τακτική ακολουθήσε και ο Λαλιώτης, που ψήφισε υπέρ της Σένγκεν, όμως τα στελέχη της περιφέρειάς του, της Β’ Πειραιά, Διαμαντίδης, Κρητικός και Καψής απουσίαζαν, δηλώνοντας ταυτόχρονα τη συμπάραστάσή τους στο μεσαιωνικό κράτος του Καλλίνικου στον Πειραιά.

Χαρακτηριστική για το διπλοπρόσωπο παιχνίδι του ΣΥΝ ήταν η απουσία της Δαμανάκη.

Μόνο ο ευρωσοβινιστής Πάγκαλος ήταν αυτός που υπερασπίσε φανατικά τον ευρωπαϊσμό και τη δημοκρατική πορεία της χώρας μέσα από την εφαρμογή της Συνθήκης. Στην εκπομπή του Χατζηνικολάου στο ΜΕΓΑ “Ενώπιος Ενωπίω”, την Παρασκευή 13 Ιούνη, αμέσως μετά την ψηφοφορία, χαρακτήρισε φασίστες όσους δε

ψήφισαν τη Συνθήκη και ονομαστικά τον Κωνσταντόπουλο, ο οποίος έγινε έξαλλος και έστειλε επιστολή διαμαρτυρίας στο Σημίτη. Το λιγότερο που μπορούσε να κάνει ο Σημίτης ήταν να καλύψει τον Πάγκαλο μέσα από δηλώσεις του κυβερνητικού εκπροσώπου Ρέππα ότι συμφωνεί με την πολιτική του θέση και αναγνωρίζει το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης στον Πάγκαλο, όπως και σε οποιονδήποτε άλλο.

Το ψευτοΚΚΕ μετά από την κύρωση της Συνθήκης έβαλε θέμα συνταγματικότητας, καθώς το Σύνταγμα απαιτεί αυξημένη πλειοψηφία για συνθήκες που περιορίζουν -όπως το ίδιο υποστηρίζει- την εθνική κυριαρχία, όπως αυτή της Σένγκεν. Επιπλέον ξεκίνησε μια κίνηση συλλογής υπογραφών βουλευτών για να γίνει δημοψήφισμα για τη Συνθήκη.

Το ψευτοΚΚΕ χέρι-χέρι με το ΣΥΝ θα παλέψουν λυσσασμένα

και προς κάθε κατεύθυνση ενάντια στη συνθήκη Σένγκεν στα πλαίσια της αντιευρωπαϊκής, αντιαναπτυξιακής τους γραμμής και της πολιτικής της πρόσδεσης της χώρας στο άρμα της ρώσικης υπερδύναμης. Η κύρωσή της είναι αναμφισβήτητη θετική για τη χώρα μας και οι δημοκρατικοί και προοδευτικοί άνθρωποι πρέπει να τη στηρίξουν.

Όλος ο μεσαιώνας ΜΕΤΩΠΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ-ΣΥΝ-ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ενάντια στη συνθήκη του Σένγκεν εκστράτευσαν στη χώρα μας ο ακροδεξιός και ο ψευτοαριστερός μεσαιώνας σ’ ένα κοινό μέτωπο. Διαβάζουμε στο *Ριζοσπάστη* της 10 Ιούνη στο πρωτοσέλιδο: *υπέρτιτλος Συμφωνία Σένγκεν=Ηλεκτρονικός Μεσαιώνας, κεντρικός τίτλος ΣΥΝΕΧΗΣ ΠΑΛΗ για να μην εφαρμοστεί το έκτρομα, και στο εισαγωγικό κείμενο: «Εκδηλώσεις αντίστασης χτες στην Αθήνα. Η Συμφωνία Σένγκεν δεν έχει προηγούμενό της».*

Η μια “εκδήλωση αντίστασης” ήταν η μικρή και χλιαρή πορεία προς τη Βουλή της Επιτροπής που έφτιαξε το ψευτοΚΚΕ για τη μη επικύρωση της Συνθήκης Σένγκεν. Η άλλη “εκδήλωση αντίστασης” ποια ήταν; Αυτή της ακροδεξιάς και “ορθόδοξης αντίστασης” που πολιορκήσε το αστικό κοινοβούλιο. Δίκαια, λοιπόν, η φασιστοφυλλίδα *Ελεύθερη Ωρα* στις 12 Ιούνη σε πρωτοσέλιδο σχόλιό της αναρωτιέται: *«Τι να γίνην... για όλα φταίνε οι “καλοί χριστιανοί”. Λέξη οι ποικίλες πένες και οι σταθμοί για το ΚΚΕ και το “Ριζοσπάστη” που φωνάζει τα ίδια με τους Χριστιανούς για τη Συνθήκη του Σένγκεν!».*

Ωστόσο, η επίσημη εφημερίδα

του ΣΥΝ, η *Αυγή*, είναι πιο προσεκτική. Κεντρικό σχόλιο στην τελευταία σελίδα στις 12 Ιούνη με τίτλο *“με τις φωνές του σκοταδισμού”* προσπαθεί να διαχωρίσει την “αριστερή διαμαρτυρία” ενάντια στη Σένγκεν, που προβάλλει την “καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων”, από τη “δεξιά”, που ξεκινάει με “ύποπτα ελατήρια”. Ισχυρίζεται λοιπόν ότι, αν δεν υπήρχε το “666”, δε θα υπήρχε αντίδραση. Ενώ για την εκκλησία που προβάλλει κι αυτή τα περίφημα ανθρώπινα δικαιώματα λέει: *«Μάλλον η αντίδρασή τους (σσ: εννοεί των ανθρώπων της εκκλησίας) εκβιάζεται από τους φανατικούς και αποκρύπτουν τη συμφωνία τους με τα συνθήματα της θρησκοληψίας. Δεν μπορούμε να ξεχνάμε ότι η ίδια η επίσημη ελληνική εκκλησία πρωτοστατεί σε κάθε παραβίαση δικαιωμάτων όταν γίνεται για τον “καλό σκοπό”. Τώρα κατά των “αιρετικών” και άλλων θρησκειών, άλλοτε κατά των ιδεολογικών τους αντιπάλων... Με δυο λόγια: το εκ δεξιών μέτωπο απ’ αφορμή τη συνθήκη Σένγκεν, μέτωπο σκοταδιστικό και υποκριτικό, δεν έσβησε χτες. Χθες και προχθές έκανε δυναμικές εμφανίσεις, θα το ξαναβρούμε σε άλλα*

θέματα μπροστά μας».

Πραγματικά, είναι σεβαστό το δικαίωμα να βρίζει κανείς τους συμμάχους του, αλλά αυτό δεν αλλάζει την πραγματικότητα. Πόσο μάλιστα όταν ο ΣΥΝ και όλοι οι “υπέρμαχοι” των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όχι μόνο δεν καταδίκασαν τον ακροδεξιό μεσαιώνα και τις εκδηλώσεις του, αλλά υπόγραψαν ΜΑΖΙ με τους σκοταδιστές κοινή δήλωση κατά της Σένγκεν στη Βουλή. Η υπενθύμιση του σχολιαστή ότι “θα τους ξαναβρούμε μπροστά μας” στηρίζεται στο γεγονός ότι οι “αριστεροί” μας έχουν την ίδια πολιτική γραμμή με τους “δεξιούς σκοταδιστές”. Άλλωστε οι πρώτοι δεν ενοχλήθηκαν όταν μαζί υποστήριξαν το σέρβικο φασισμό για το διαμελισμό και την εθνοκάθαρση στη Βοσνία. Ένας από τους αρχηγούς παπάδες του αντι-Σένγκεν μετώπου, ο πατέρας Μάξιμος (που ήταν έξω από τη Βουλή και πρωτοστάτησε στους τραμπουκισμούς, συνελήφθη και κατηγορήθηκε για στάση και υποκίνηση στάσης για την μπουκά στη Βουλή) ήταν εκείνος που γύριζε από κανάλι σε κανάλι για να δηλώσει την παθιασμένη υποστήριξή του στους σέρβους σφαγείς.

ΠΡΩΤΟΠΟΡΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ...

Μπορεί κάποιος καλοπροαίρετος άνθρωπος να κατανοήσει ότι οι παπάδες, έστω και πάσχοντες από θρησκοληψία, έστω και με έλλειψη ειλικρίνειας, αντιτίθενται στη Σένγκεν υπερασπίζοντας τα ανθρώπινα δικαιώματα (πρέπει να είναι πολύ καλοπροαίρετος!). Αλλά κανένας άνθρωπος, όσο καλοπροαίρετος κι αν είναι, δε θα μπορέσει ποτέ να κατανοήσει πως τα αστυνομικά συνδικάτα ξαφνικά απόκτησαν έντονα δημοκρατικές ευαισθησίες. Σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που να συμμετέχουν στη συγκέντρωση των αντι-Σένγκεν πι-

στών και να βγάζουν και σχετικές ανακοινώσεις. Έτσι, η Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Μαγνησίας έβγαλε ανακοίνωση στην οποία αναφέρει ότι η συνθήκη είναι αντισυνταγματική και κατοχυρώνει το ηλεκτρονικό φακέλωμα (*Ελευθεροτυπία*, 9/6), ενώ η Συνδικαλιστική Ένωση Αστυνομικών Εβάνθης ακολούθησε με ανακοίνωσή της “ενάντια στο ηλεκτρονικό φακέλωμα και στο σφράγισμα του Αντιχρίστου” (*Ελευθεροτυπία*, 11/6).

Όχι, οι αστυνομικοί στην Ελλάδα σα σώμα, δεν απόκτησαν ξαφνικά δημοκρατικές ευαισθη-

σίες και αυτό το ξέρουν καλά οι ξυλοδαρμένοι στα μπουντρούμια της Ασφάλειας αλλοδαποί και άλλοι, οι οποίοι συνεχίζουν να κακοποιούνται εντελώς αντισυνταγματικά και χωρίς καμία διαμαρτυρία από τους “δημοκρατικά ευαισθητοποιημένους” αστυνομικούς μας και τα συνδικαλιστικά τους όργανα. Απλά ο σοσιαλφασισμός βαθαίνει την πολιτική της “ενότητας λαού, στρατού και αστυνομίας”, που είναι η βάση της προπαγάνδας κάθε φασισμού ενάντια στη δημοκρατία στη χώρα.

ΑΛΒΑΝΙΑ: Ο ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΑΝΑΖΗΤΑΕΙ ΤΗΝ ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Μέρος 2ο: Η εκδοχή της Εποχής

Στο φύλλο αρ. 280 της Ν. Ανατολής είχε δημοσιευτεί ένα άρθρο με τίτλο "Νότια Αλβανία: ο οπορτουνισμός αναζητεί την ανύπαρκτη επανάσταση". Σ' αυτό είχαμε κριτικάρει τους υποστηρικτές του πραξικοπήματος του αλβανικού νότου τύπου "μικροαστικής υστερίας" με εκπρόσωπο την εφημερίδα Κόντρα και είχαμε ανακοινώσει ότι στο επόμενο φύλλο θα συνεχίζαμε με την κριτική των σοβρότερων οπορτουνιστών τύπου "μπλαζέ επαναστάτη" της εφημερίδας Εποχή.

Αυτό το δεύτερο άρθρο κριτικής δε γράφτηκε τότε εξαιτίας του βάρους που δώσαμε σε άλλα ζητήματα. Το αφήσαμε λοιπόν γι' αυτό εδώ το φύλλο της Ν. Ανατολής.

Αντίθετα με την Κόντρα που δημοσίευσε μια σειρά ανταποκρίσεις από την Αλβανία, στις οποίες ο συντάκτης τους, ο Λιόντος, αναζητούσε απεγνωσμένα την "επανάσταση", η εφημερίδα Εποχή δημοσίευσε στο φύλλο της στις 30 Μάρτη ένα αρκετά μεγάλο άρθρο των Ν. Βουρνά και Ν. Γιαννόπουλου που είχε ένα γενικό αναλυτικό και απολογιστικό χαρακτήρα.

Οι ανταποκριτές της Εποχής, πολύ πιο πονηροί και προσεκτικοί από το Λιόντο, έμειναν στο χαρακτηρισμό "λαϊκή εξέγερση" και δε μίλησαν ούτε μια φορά για "επανάσταση", έτσι ώστε να χρειαστεί να απολογηθούν για πολύ λιγότερα.

Όλη τους η προσπάθεια είναι να κατοχυρώσουν την ιδιότητα της "εξέγερσης" για το νοτιοαλβανικό έκτρωμα τη στιγμή που αυτό μπήκε για τα καλά στο στάδιο της προχωρημένης σήψης και απέναντι σε αναγνώστες σχετικά πιο ενημερωμένους και απαιτητικούς από εκείνους της Κόντρας.

Το κείμενο της Εποχής είναι ένα απολογητικό αμυντικό κείμενο που κοιτάει να διασώσει ό,τι μπορεί να διασωθεί από την κατάρρευση του πραξικοπηματικού σκηνοικού που έστησε στον αλβανικό νότο η ντόπια και η παγκόσμια σοσιαλφασιστική προπαγάνδα. Γι' αυτό αποδέχεται χοντρικά τα ολοφάνερα αρνητικά γεγονότα, αλλά αντιστρέφει την ερμηνεία τους. Η Εποχή δεν πασχίζει καθόλου να βγάλει από τα γεγονότα μια επανάσταση, ούτε καν μια αξιοθαύμαστη "εξέγερση". Το κοινό της, συνηθισμένο σε αστικές παλινωρθώσεις, γραφειοκρατικές διαστρεβλώσεις και χωμένο στη δική του μικροαστική βαρειαστική μάρα έχει όλη τη μεγαλοψυχία που χρειάζεται για να αναγνωρίσει μια εντελώς ελαττωματική εξέγερση, τόσο ελαττωματική όσο τα δικά της ταξικά κινήματα της "αγροτιάς και των καθηγητών".

"ΝΑ ΜΗΝ
ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕ ΤΗΝ
ΕΞΕΓΕΡΣΗ"

Σ' αυτό λοιπόν το κοινό οι αναλυτές-ανταποκριτές της Εποχής επιβάλλουν από την αρχή του άρθρου τους σαν αυτονόητη και

αδιαμφισβήτητη τη θέση περί "εξέγερσης". Γράφουν:

«Τον τελευταίο ενάμιση μήνα δεκάδες χιλιάδες Αλβανοί βγήκαν στους δρόμους, συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις του Μπερίσα, τουλάχιστον στο Νότο διέλυσαν το κράτος, εξοπλίστηκαν και συνεχίζουν να ελέγχουν - ή ορθότερα, να μην επιτρέπουν σε κανέναν άλλον να την ελέγξει - τη μισή Αλβανία. Αναμφίβολα, πρόκειται για μια ένοπλη λαϊκή εξέγερση ιστορικής σημασίας, η οποία δεν μπορεί να αμφισβητηθεί οποιαδήποτε κατάληξη κι αν έχει. Τα αιτήματα των εξεγερμένων είναι απλά, όχι όμως απλούστερα ή "πεζότερα" από τα αντίστοιχα ιστορικών εξεγέρσεων ή κοινωνικών επαναστάσεων: να πάρουν τα χρήματα πίσω και να φύγει ο Μπερίσα. Η αλβανική εξέγερση ξεκίνησε και κλιμακώθηκε κυριολεκτικά από τα κάτω, ανεξάρτητα από τα κόμματα της αντιπολίτευσης - "λουλούδια και όχι όπλα", έλεγε το Σοσιαλ. Κόμμα τις μέρες που ο λαός έμπαινε στις στρατιωτικές αποθήκες - και κατόρθωσε αυτό που εξεγέρσεις με ριζοσπαστικό κοινωνικό όραμα, συγκροτημένα κοινωνικά και πολιτικά υποκείμενα και, κυρίως, μεγάλη κινηματική παράδοση και πείρα δεν κατάφεραν: να συγκροστεί μετωπικά με το κράτος και να διαλύσει όλους τους μηχανισμούς του».

Αυτό το απόσπασμα συμπυκνώνει όλη την επιχειρηματολογία του άρθρου ως προς το ότι η εξέγερση ήταν εξέγερση και τοποθετεί τα όρια κάθε κριτικής σ' αυτήν. «Η εξέγερση δεν μπορεί να αμφισβητηθεί οποιαδήποτε κατάληξη κι αν έχει».

Είτε δηλαδή καταλήξει σε ληστεία, λεηλασία, πειρατεία και κατάργηση της κυκλοφορίας προσώπων και αγαθών στο εσωτερικό της χώρας, δηλαδή σε βαρβαρότητα, είτε εξελιχθεί σε φασιστική δικτατορία μερικών απογυμνωμένων από το λαό επιτροπών εθνικής σωτηρίας σε συμμαχία με το Σοσιαλ. Κόμμα, είτε ο αλβανικός Νότος γίνει μια εστία εξαγωγής εθνικού τυχοδιωχτισμού, οι αρθρογράφοι μας θα έχουν καλυμμένα τα νώτα τους και η ιστορική "εξέγερση" τους θα είναι πάντα υπεράνω πάσης υποψίας.

Αυτά τα λένε γιατί όταν γράφεται το άρθρο τους ήδη έχει διαμορφωθεί στη Νότια Αλβανία μια από τις πιο ελκεϊνές καταλήξεις που μπορεί να έχει όχι μια εξέγερση, αλλά ένα οποιοδήποτε φαινόμενο μαζικής οπισθοδρόμησης συμπεριλαμβανομένου του φασισμού, του πόλεμου και της πελώριας φυσικής καταστροφής. Μπροστά σε τέτοιες καταλήξεις όλοι ξαναψάχνουν τις αιτίες και τουλάχιστον αμφισβητούν τον προοδευτικό τους χαρακτήρα. Απέναντι σ' αυτή την αναπόφευκτη έρευνα, οι αρθρογράφοι αντιπαράθετουν τα προπαγανδιστικά στερεότυπα που έχουν την αξίωση να περνάνε για γεγονότα.

Εξέγερση λοιπόν του λαού, «κυριολεκτικά από τα κάτω, ανεξάρτητα από τα κόμματα της αντιπολίτευσης», «εξοπλισμός του από τις στρατιωτικές αποθήκες», «μετωπική σύγκρουση με το κράτος και διάλυση όλων των μηχανισμών του».

ΓΙΑ ΤΟ "ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ"

Ασφαλώς πρόκειται για μια παράθεση φαντασμάτων. Ας πάρουμε καταρχήν το θρασύτατο «κυριολεκτικά από τα κάτω». Μα στην ίδια σελίδα της Εποχής όπου φιλοξενείται αυτό το απόσπασμα φιλοξενείται σε διπλανή αντανάκλαση και η εξής δήλωση του Μπεσίκ Σέχου, προέδρου του Σοσιαλ. Κόμματος Αργυροκάστρου, που μάλιστα τονίζεται με μαύρα γράμματα:

«Ο λαός πριν πάρει τα όπλα ξεκίνησε με ειρηνικές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας. Εμείς ως κόμμα είχαμε τον έλεγχο. Σύνθημά μας ήταν "όχι λιθάρια -λουλούδια αντί για λιθάρια". Το κράτος όμως απάντησε με βία, εξανάγκασε το λαό να οπλιστεί, τον φόρτωσε με πολύ μίσος και τον οδήγησε να οργανωθεί στις Επιτροπές», και λίγο παραπάνω: «Η σκέψη των Επιτροπών είναι η σκέψη του λαού».

Τίποτα λοιπόν δεν «ξεκίνησε κυριολεκτικά από τα κάτω». Όλα ξεκίνησαν "κυριολεκτικά" από τους μεταμφιεσμένους πολιτικούς απογόνους του Εμβέρ Χότζα, δηλαδή από το Σοσιαλιστικό Κόμμα. Αυτό το ξέρουν οι πάντες. Την πολιτική και οργανωτική προϋπόθεση της "εξέγερσης", δηλαδή την υστερική απατεωνίστικη αγκιτάτσια ότι ο Μπερίσα έκλεψε τα λεφτά και την οργάνωση των διαδηλώσεων, την έκανε "κυριολεκτικά" το Σοσιαλ. Κόμμα, που είχε πάνω σ' αυτές τις διαδηλώσεις τον απόλυτο έλεγχο.

Αυτές όμως οι διαδηλώσεις δεν ήταν ποτέ ειρηνικές. Το σύνθημα με τα λουλούδια έκρυβε απλά τις πέτρες που το Σοσιαλιστικό Κόμμα κρατούσε και έριχνε στις διαδηλώσεις. Σε καμία στιγμή των συγκρούσεων που έγιναν με την αστυνομία πολύ πριν ο "λαός πάρει τα όπλα" το Σοσιαλ. Κόμμα δεν καταδίκασε τις πέτρες, τις φωτιές και τις καταστροφές που προκαλούσαν οι διαδηλώσεις που το ίδιο διοργάνωνε. Το σύνθημα με τα λουλούδια αντιστοιχούσε στη μόνιμη ταχτική του Σοσ. Κόμματος από την αρχή να εμφανίζεται το ίδιο μπροστά στους δυτικούς σαν "καθωσπρέπει" πολιτική δύναμη, δύναμη κοινοβουλευτικής ομαλότητας, ώστε να του επιτρέψουν να πάρει την εξουσία, ενώ άφηνε στο λαϊκό δήθεν αυθόρμητο την πρακτική βία που του ήταν απαραίτητη για να ανεβεί στην εξουσία.

Αυτή η διπλή στάση του Σοσιαλ. Κόμματος συνεχίστηκε ως το τέλος, δηλαδή και μετά από τη στιγμή που ο "λαός πήρε τα όπλα" και

οι Επιτροπές έγιναν εξουσία στο Νότο. Αν το Σοσιαλ. Κόμμα ήταν ένα αστικό ρεφορμιστικό κόμμα και ο λαός έπαιρνε σ' αλήθεια την εξουσία, τότε το αστικό ρεφορμιστικό κόμμα θα γινόταν ο πιο ορκισμένος εχθρός του και τα χέρια του θα ήταν βουτηγμένα στο αίμα του λαού. Ας μας πουν οι υμνητές της "ιστορικής αλβανικής εξέγερσης", τι είδους κόμμα είναι ταξικά το Σοσιαλ. Κόμμα της Αλβανίας, αφού στην κορύφωση της εξουσίας των Επιτροπών δηλώνει ότι «η σκέψη των Επιτροπών είναι σκέψη του λαού»; Μήπως συμπεριφέρθηκαν ποτέ με τέτοια γενναιοδωρία οι Καντέτο ή οι Μενσεβίκοι απέναντι στα ρώσικα Σοβιέτ, ή οι γερμανοί σοσιαλδημοκράτες απέναντι στους Σπαρτακιστές, ή οι έλληνες φιλελεύθεροι απέναντι στο ΔΣΕ;

Πώς μπόρεσαν λοιπόν να συμπεριφερθούν έτσι οι διάδοχοι του σκληρότερου σοσιαλφασισμού που γέννησαν τα Βαλκάνια; Πώς μπόρεσαν να απαιτούν διαρκώς την πτώση του Μπερίσα στο όνομα του "εξεγερμένου λαού του Νότου" και όχι να επιτίθενται σε σιδερένια ενότητα με τον Μπερίσα ενάντια σ' αυτό το λαό; Συμπεριφέρθηκαν έτσι γιατί ο "εξεγερμένος λαός" ήταν ακριβώς το δικό τους πολιτικό κίνημα και στον πυρήνα του βρισκόταν η ίδια η δική τους κομματική βάση. Το ότι το κίνημα εξελίχθηκε από την αρχή ως το τέλος στο Νότο είναι μια ισχυρή ένδειξη. Ο Νότος ήταν πάντα το καλύτερο κάστρο του χοτζικού σοσιαλφασισμού και η ισχυρότερη βάση του Σοσιαλ. Κόμματος. Όμως η απόδειξη βρίσκεται στο ότι η ηγεσία των Επιτροπών βρέθηκε από την πρώτη στιγμή στα χέρια των ανοιχτών χοτζικών και των κρυφών του Σοσιαλ. Κόμματος. Δεν υπάρχει τίποτα πιο χαρακτηριστικό από το ότι ο γενικός αρχηγός όλων των Επιτροπών ήταν από την πρώτη στιγμή ο χοτζικός συνταγματάρχης Τσεβάτ Κοτσία, αρχηγός της "Επιτροπής εθνικής Σωτηρίας" των Αγίων Σαράντα. Βέβαια η Εποχή αφιερώνει στον Κοτσία ανταπόκριση στο ίδιο φύλλο της, αλλά δε λέει κουβέντα για το ότι είναι χοτζικός. Κάτι τέτοια τα γράφουν με καμάρι μόνο τύποι σαν το Λιόντο, αλλά τα κρύβουν προσεχτικά οι της Εποχής. Και δεν πρόκειται για απόκρυψη μιας λεπτομέρειας. Ο Τσεβάτ Κοτσία δεν είναι ένας δήθεν μεταμελημένος του παλιού καθεστώτος, αλλά ένας ανοιχτός νοσταλγός της εποχής της σοσιαλφασιστικής δικτατορίας των ρεβιζιονιστών του ΚΕΑ (Κόμμα Εργασίας της Αλβανίας). Και δεν είναι μόνος του. Οι περισσότερες επιτροπές έχουν ηγέτες χοτζικούς, και μάλιστα στρατιωτικούς σε αποστρατεία.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΔΕΙΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΠΟΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ Η παρουσία των στρατιωτικών

στελεχών ενός φασιστικού στρατού στην ηγεσία μιας λαϊκής εξέγερσης είναι πραγματικά πρωτοφανές ιστορικό γεγονός. Είναι ακριβώς τόσο πρωτοφανές όσο και ο εξοπλισμός του εξεγερμένου λαού από τις αποθήκες **δίχως ούτε ένα νεκρό**. Ποτέ λαός δεν εξοπλίστηκε τόσο αναίμακτα παίρνοντας τα όπλα από τις αποθήκες του εχθρικού αστικού στρατού. Αυτό το άδειασμα των αποθηκών, που οι αρθρογράφοι παρουσιάζουν σαν απόδειξη εξέγερσης, είναι απόδειξη του πραξικοπήματος που έγινε στην πραγματικότητα.

Ένα τμήμα του στρατού έδωσε τα όπλα σε έναν τραυματισμένο όγλο που είχε χάσει τα λεφτά του και τον καθοδηγούσε ένα πολιτικό κόμμα που έλεγχε ακριβώς αυτό το τμήμα του στρατού. Η λαϊκή "εξέγερση" δε διέλυσε το κράτος, όπως ισχυρίζεται η Εποχή, αλλά ένα τμήμα του κράτους, αρκετά μειωνημένο, αλλά σε καίριες θέσεις μέσα στον κρατικό μηχανισμό, ένα τμήμα του κράτους που ήταν στα χέρια της πιο αντιδραστικής μερίδας της αστικής τάξης, δηλαδή του τμήμα του κράτους που ήταν στα χέρια της σοσιαλφασιστικής νομενκλατούρας έκανε ένα πολιτικό πραξικόπημα και συνέντριψε το κυρίαρχο ως τότε τμήμα της κρατικής μηχανής στον αλβανικό Νότο.

Οι "Επιτροπές εθνικής Σωτηρίας" στήθηκαν με κεντρικό σχέδιο και με "καπελωμένη" από την αρχή ηγεσία δίχως καμία αληθινή δημοκρατία στην εκλογή τους σαν απόφυση του προηγούμενου κρατικού μηχανισμού, ιδιαίτερα σαν απόφυση του στρατιωτικού μηχανισμού στον οποίο προφανώς επιβίωναν οι πιο ισχυροί πυρήνες της παλιάς σοσιαλφασιστικής νομενκλατούρας.

Έχουμε ξαναδημοσιεύσει στο φύλλο 276 της Ν. Ανατολής και ξαναδημοσιεύουμε την αποκαλυπτική δήλωση της Παπαρήγα στο Ριζοσπάστη της 8 του Μάρτη ότι «ο λαός εξοπλίστηκε από τμήματα του ίδιου του αλβανικού στρατού ο οποίος δεν είναι ενιαίος». Αυτή τη μεγάλη αλήθεια, που "δένει" με την αναίμακτη κατάχτηση εκατομμυρίων όπλων από τον πληθυσμό, τη βγάζει προς τα έξω το ανοιχτά μιλιταριστικό πραχτορείο της Ρωσίας, αλλά την κρύβει με επιμέλεια ο αναρχιστικός λαϊκισμός που εκπροσωπούν οι αρθρογράφοι. Ο αγνός εξεγερμένος λαός δεν πρέπει ποτέ να έχει σχέση με αστικούς στρατούς, και μάλιστα με τις φασιστικές φράξίες αυτών των στρατών. Αλλά ο "αγνός εξεγερμένος λαός" ούτε στα όνειρα των χειρότερων ρεφορμιστών δεν πήρε ποτέ αναίμακτα την εξουσία. Και ακόμα περισσότερο δε διέλυσε το κράτος αναίμακτα.

Αυτό που μπορεί να συμβεί αναίμακτα είναι ένα πραξικόπημα ή έστω μια εξέγερση που συνθηκολόγησε. Εδώ όμως έχουμε μια

εξέγερση που δόθηκε διέλυσε το κράτος. Μια τέτοια εξέγερση από έναν ελάχιστο συνεπής σ' αυτή τη διαπίστωση αναλυτή θα αναφερόταν σαν επανάσταση. Ο Λιόντος, που είναι κωμικός όταν ισχυρίζεται κάτι τέτοιο, είναι πάντως συνεπέστερος από τους αρθρογράφους μας, που ονομάζουν τη "μετωπική σύγκρουση με το κράτος και διάλυση του κράτους" απλά εξέγερση.

Αυτοί προφανώς προτιμούν τον όρο "εξέγερση" για να μπορούν πιο εύκολα να καλυφθούν από την παντελή έλλειψη κοινωνικού ριζοσπαστισμού, αλλά και από τις πασίγνωστες άθλιες συνέπειες αυτού του κινήματος.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΠΛΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ

Ξέρουν, για παράδειγμα, καλά ότι μια εξέγερση μπορεί να έχει μόνο ένα και πολύ απλό πρακτικό αίτημα όπως το "θέλουμε τα λεφτά μας", και ένα μοναδικό και απλό πολιτικό σύνθημα όπως το "να πέσει ο Μπερίσα". Όμως μια εξέγερση που "διαλύει το κράτος" δηλαδή μια επανάσταση, έχει ένα πελώριο βάθος και εύρος αιτημάτων τέτοιων, που δεν μπορούν να ικανοποιηθούν παρά από μια πελώρια ταξική ανατροπή, οπότε και μια βαθιά κρατική αλλαγή, που στην περίπτωση των σύγχρονων μεγάλων λαϊκών επαναστάσεων σημαίνει και καταστροφή του παλιού κρατικού μηχανισμού. Μια τέτοια καταστροφή μπορεί να ξεκινάει από ένα απλό σύνθημα και ένα απλό αίτημα, αλλά δεν μπορεί ποτέ να μένει σ' αυτά. Μια μεγάλη εξέγερση συσπειρώνει με απλά συνθήματα τις μάζες, αλλά για να "διαλύσει το κράτος" κατεβάζει έναν ποταμό αξιώσεων, ιδεών, απαιτήσεων. Εδώ όμως έχουμε ένα κασετόφωνο που λέει δύο φρασούλες σε όλες τις φάσεις της "εξέγερσης - επανάστασης": "Τα λεφτά μας" και "Κάτω ο Μπερίσα".

Τα απλά συνθήματα των μεγάλων εξεγέρσεων και επαναστάσεων είναι απλά στην έκφρασή τους, αλλά αφάνταστα βαθιά στο περιεχόμενό τους και με απέραντο εύρος στις συνέπειές τους. Από τα γνωστά τρία "απλά" συνθήματα του ρώσικου Οχτώβρη "ειρήνη, γη, ωμί" μόνο του το πρώτο σήμαινε ρήξη με το μεγαλορώσικο σοβινισμό και παγκόσμια ρήξη με τον ιμπεριαλισμό. Μόνο του αυτό σήμαινε μια βαθιά κοινωνική επανάσταση στο εσωτερικό και μια ανατροπή των διεθνών ιμπεριαλιστικών συσχετισμών στο εξωτερικό.

Όμως το "Κάτω ο Μπερίσα", έτσι όπως προφέρεται σαν μοναδικό πολιτικό σύνθημα, είναι πιο στενό και πιο ρηχό απ' όλα τα αιτήματα μιας απλής αστικής εκλογικής μάχης. Αυτό το σύνθημα κρίνει το πολύ, αλλαγή ηγεμονιστικής αστικής φράξιας στο κράτος. Όσο για το σύνθημα της "επιστροφής των χρημάτων", αυτό δεν υπερβαίνει το βάθος καμιάς εξέγερσης παιχτών του χρηματιστήριου τη στιγμή του κραχ. Το αίτημα της επιστροφής των χρημάτων δεν είναι γενικά αίτημα ούτε εργατιάς ούτε φτωχής αγροτιάς. Είναι αίτημα παιχτών, παιχτών βέβαια θυμάτων απάτης, αλλά η κοινωνική φύση του αιτή-

ματος δεν έχει καμία σχέση με το ότι τα θύματα μπορεί να ήταν εργάτες ή φτωχοί αγρότες. Όσοι κατέθεσαν στις πυραμίδες κατέθεσαν σαν παίχτες χρηματιστήριου, σαν τοκογλύφοι ή οτιδήποτε άλλο και όχι με την ατομική τους ταξική ιδιότητα.

Ακόμα όμως και αυτό το αίτημα της επιστροφής των χρημάτων, επειδή φορέας του ήταν κυρίως φτωχολογιά, θα μπορούσε να πάρει έναν κοινωνικά προοδευτικό, ακόμα και επαναστατικό χαρακτήρα, αν δενόταν με μια απαίτηση γενικής κοινωνικής κάθαρσης, απαίτηση για την τιμωρία κάθε σπέκουλας και κάθε διαφθοράς, κάθε παράνομης σύνδεσης της πολιτικής εξουσίας με το νέο αλβανικό καπιταλισμό. Έτσι θα μπορούσε ίσως να λειτουργήσει σαν καταλύτης και στο δρόμο να γεννηθεί μια νέα ποιότητα αντιπαράθεσης όχι πια με ένα απατεωνίστικο τμήμα της αστικής τάξης, αλλά γενικά με την αστική τάξη.

Όμως ένα τέτοιο πολιτικό κίνημα δεν εμφανίστηκε σε καμία στιγμή. Η οργή έμεινε οργή των κατεστραμμένων παιχτών - καταθετών, οργή μιας μερίδας μόνο του πληθυσμού που ποτέ της δεν άρθρωσε ένα αληθινά παλλαϊκό αίτημα. Αυτή είναι η πιο βασική διαφορά του αντιδραστικού κινήματος του αλβανικού Νότου με τις ιστορικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις. Τα αιτήματα των τελευταίων είναι ώριμα αιτήματα της μεγάλης πλειοψηφίας της κοινωνίας.

Στην περίπτωση της Αλβανίας έπρεπε, αντίθετα, το κοινωνικό αίτημα να είναι και να μένει τόσο στενό (επιστροφής των χρημάτων στους απατημένους) όσο στενό έπρεπε να είναι και να μένει το πολιτικό (η πτώση του Μπερίσα). Για να επιτευχθεί αυτό έπρεπε με μια βρώμικη ταχυδακτυλουργία να αποδοθεί άμεσα η κλοπή των χρημάτων, δηλαδή μια πράξη στο κοινωνικό - οικονομικό επίπεδο, σε έναν κλέφτη (τον Μπερίσα) που βρισκόταν στο πολιτικό επίπεδο μόνο και μόνο επειδή αυτός ήταν ο κύριος πολιτικός εχθρός της ταξικής φράξιας που καθοδήγησε το κίνημα.

Η βασική απάτη βέβαια δε βρίσκεται στην ταύτιση των δύο επιπέδων, αλλά στην αντιστροφή του εχθρού. Ο αληθινός κλέφτης των καταθετών δεν βρισκόταν στο στρατόπεδο του Μπερίσα, αλλά στο στρατόπεδο των χοτζικών.

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Η μαφία είναι μια μορφή της επιβίωσης και της μεταμόρφωσης της διεφθαρμένης αστικής γραφειοκρατικής νομενκλατούρας του προηγούμενου καθεστώτος και όχι ένα αντιπροσωπευτικό προϊόν του νέου καθεστώτος. Αυτός είναι και ο λόγος που ποτέ το Σοσιαλ. Κόμμα πριν την εκδήλωση της κρίσης δε χτύπησε τις πυραμίδες. Κυρίως όμως αυτός είναι ο λόγος που η αλβανική μαφία δείχνει τώρα τη μεγάλη κυριαρχία της δύναμής της στον "επανάστατικό νότο", ενώ πουθενά δεν προβάλλει σαν ισχυρή δύναμη στον "αντιδραστικό βορρά". Οι ίδιοι οι συντάχτες του άρθρου αναγνωρίζουν ταυτόχρονα ότι η μαφία είναι "αισθητή" στο Νότο

και ότι δική της ιδέα «ήταν η δημιουργία των πυραμίδων για να χρησιμοποιηθούν ως πλυντήρια παράνομων κερδών».

Όχι μόνο στην Αλβανία, αλλά παντού στις χώρες του πρώην "υπαρκτού" σοσιαλισμού, ο πυρήνας του οργανωμένου εγκλήματος είναι δεμένος με την παλιά γραφειοκρατική αστική τάξη και αποτελεί βαθύ τμήμα της. Αυτό είναι ολότελα φυσικό, αφού η κυριαρχία του εγκλήματος βασίζεται στην ωμή βία και στη διαφθορά του κρατικού μηχανισμού. Όμως και το ίδιο το σοσιαλιστικό γραφειοκρατικό καπιταλιστικό καθεστώς είναι ο συνδυασμός της ωμής πολιτικής βίας με τη γραφειοκρατική διαφθορά. Ο κλασικός ανταγωνιστικός καπιταλισμός χρειάζεται τη βία και γεννάει τη διαφθορά, αλλά δε στηρίζεται ούτε στη μία ούτε στην άλλη. Η πολιτική ταξική του κυριαρχία πρέπει να επιβεβαιώνεται διαρκώς κυρίως στο οικονομικο-παραγωγικό επίπεδο.

Να γιατί η κατάληξη του σοσιαλφασιστικού πραξικοπήματος του αλβανικού νότου έπρεπε να είναι αναγκαστικά η κυριαρχία του εγκλήματος, να γιατί η οπισθοδρόμηση που έφερε στο νότο η "επανάσταση" των χοτζικών έπρεπε να είναι μεγαλύτερη από εκείνη που έφερε η πολύχρονη "ομαλή" τους δικτατορία.

Εννοείται ότι για τους αρθρογράφους που υποστηρίζουν το πραξικόπημα όλη αυτή η κατάληξη εμφανίζεται σαν μια αντίφαση και σαν αντίφαση επιχειρούν να την περάσουν στο κοινό τους. Η Εποχή προσπαθεί γενικά να δημιουργήσει μια ψύχραμη "φιλοσοφική διάθεση", μια "διαλεχτική ηρεμία" στο αναγνωστικό της κοινό, που παρακολουθεί όλο και πιο αμήχανο τη θλιβερή κατάληξη της τόσο απροσδόκητης αυτής "επανάστασης".

ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΔΕΚΤΙΚΙΣΜΟΣ

Σ' αυτές τις περιπτώσεις η διαλεκτική γίνεται συνώνυμη του εκλεκτικισμού, όπου τα αντίθετα δε συγκρούονται για την κυριαρχία, αλλά συνυπάρχουν ήσυχα το ένα απέναντι στο άλλο, έτσι ώστε να μπορεί κανείς με την ίδια άνεση να βρει στο ίδιο πρόσωπο ταυτόχρονα και εξίσου κυρίαρχο τον αρνητικό και το θετικό χαρακτήρα.

Οι αρθρογράφοι έχουν λοιπόν έτοιμη τη συνταγή. Γράφουν: «*Δε γνωρίζουμε αν στην πρώτη φάση της εξέγερσης "παίχτηκε" το ζήτημα της προοπτικής της, σήμερα πάντως αυτό που κυριαρχεί είναι μια παραλυτική αντίφαση: οι εξεγερμένοι ... έχουν καταλύσει το κράτος και αρνούνται να παραδώσουν τα όπλα, αλλά παράλληλα, εκτός του ότι δεν υπάρχει καμία διαδικασία που να δίνει συνέχεια στον αγώνα, η κατάσταση που επικρατεί στις πόλεις και στα χωριά του Νότου ωθεί όλο και περισσότερους ανθρώπους να θέλουν και να ζητούν την "αποκατάσταση της τάξης", ενώ ταυτόχρονα αναγκάζει μεγάλα τμήματα των νέων της Αλβανίας να αναζητούν τρόπους φυγής από τη χώρα. Είναι πολύ δύσκολο να αποδοθούν ο "αέρας ελευθερίας" που διακρίνει τους εξεγερμένους και παρά-*

λληλα η ανασφάλεια που τους διακατέχει».

Και παρακάτω: «*Η εκτεταμένη παραβατικότητα που ταλανίζει τον αλβανικό νότο αποτελεί κομβικό πρόβλημα της εξέγερσης, τρομοκρατεί τον πληθυσμό, αποπροσανατολίζει σημαντικά τμήματα των εξεγερμένων, εντείνει την ατομικοποίηση και τον κατακερματισμό της κοινωνίας, νομιμοποιεί τους θιασώτες του αστυνομικού κράτους και συντηρητικοποιεί την πλειονότητα των κατοίκων των εξεγερμένων περιοχών».*

Και ολοκληρώνει την εικόνα της "παραβατικότητας" με τις εξής διαπιστώσεις: «*Οι λαϊκές επιτροπές δεν έχουν κατορθώσει να ελέγξουν την παραβατικότητα ... και μέχρι τώρα δεν πήραν κάποια σοβαρή πρωτοβουλία για τη δημιουργία λαϊκών πολιτοφυλακών ή άλλων μορφών κοινωνικής αυτοοργάνωσης ... αν και οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι, εκτός από την έλλειψη σχετικής πείρας, ούτε οι γενικές συνθήκες ούτε η ψυχολογία του πληθυσμού ευνοούν ιδιαίτερα τέτοιες πρωτοβουλίες».*

Η λέξη "παραβατικότητα" είναι επίτηδες διαλεγμένη απαλή, ώστε να μην πληγωθεί η "εξέγερση". Παραβατικότητα όμως είναι το να παραβαίνει κανείς τους νόμους ή τις γενικές συνθήκες νομιμότητας μιας κοινωνίας. Η παραβατικότητα είναι από τη φύση της μια εξαίρεση. Όμως εδώ είναι κανόνας. Παραβατικότητα είναι σήμερα στην Αλβανία η εξαίρεση, δηλαδή είναι το να τηρούνται οι στοιχειώδεις αρχές της προστασίας της ζωής και της περιουσίας των προσώπων, ενώ το γενικό είναι να μην τηρούνται. Παραβατικότητα είναι στην Αλβανία όταν δε χρειάζεται να φυλάει κανείς το σπίτι του με όπλο ή όταν δε χρειάζεται να μεταφέρει αγαθά με γαϊδούρια από μονοπάτια ή να μην πληρώνει λύτρα στα μπλόκα για να περάσει. Παραβατικότητα είναι όταν δεν υπάρχουν 200 νεκροί από ένοπλες συγκρούσεις μέσα σε 48 ώρες (*Ελευθεροτυπία*). Η νότια Αλβανία είναι ζούγκλα. Αυτός είναι ο νόμος της.

Όμως ο ομορτισμός μπορεί και συμβιβάζει τα αντίθετα: και «*αέρας ελευθερίας*» και «*ανασφάλεια που κάνει τους νέους να αναζητούν τρόπους φυγής από τη χώρα*» και «*κατάλυση του κράτους*» και «*αποκατάσταση της τάξης*».

Με λίγα λόγια, και επανάσταση και έγκλημα.

Ο καθένας ξέρει ότι σε μια στιγμή εξέγερσης βγαίνει και το λούμπεν στους δρόμους, και το γκρέμισμα ενός σάπιου κρατικού μηχανισμού συνυπάρχει για μια ενδιάμεση και μικρή περίοδο με την "παραβατικότητα". Όμως εδώ κυριαρχεί το έγκλημα. Η ελευθερία είναι ελευθερία του εγκλήματος. Η κατάλυση του κράτους είναι κατάλυση κάθε πολιτισμένης νομιμότητας. Από τα δύο αντίθετα πάντα νικάει το ένα, και χαρακτηρίζει και τις δύο πλευρές της αντίθεσης. Αυτή είναι η διαλεκτική σε αντίθεση με τον εκλεκτικισμό.

ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΣΤΟ ΛΑΟ

Από πού κι ως πού μια εξέγερση που "καταλύει το κράτος" έ-

χοντας "αδειάσει τις στρατιωτικές αποθήκες" και έχοντας εξοπλίσει τον "εξεγερμένο λαό" ως τα δόντια δεν μπορεί να συντρίψει κυριολεκτικά ακόμα και την πιο μαζική "παραβατικότητα" σε ελάχιστες μέρες; Τι είδους λαός είναι αυτός που δεν μπορεί ένοπλος να υπερασπίσει την περιουσία του και να αυτοοργανωθεί;

Οι αρθρογράφοι απαντούν ότι δεν έχει πείρα και ότι η ψυχολογία του και οι γενικές συνθήκες δεν το επιτρέπουν. Μα οι συνθήκες δεν είναι οι καλύτερες αφού είναι συνθήκες εξέγερσης. Πείρα επαναστάσεων, εξεγέρσεων και λαϊκών πολιτοφυλακών οι μάζες δεν έχουν πριν πραγματοποιήσουν τις εξεγέρσεις τους. Όσο για την ψυχολογία, η ψυχολογία της εξέγερσης είναι η καλύτερη δυνατή για να ασκηθεί εύκολα και μαζικά βία πάνω στους κλέφτες.

Εδώ αποδειχεται ότι οι αρθρογράφοι δεν έχουν ίχνος πραγματικής εμπιστοσύνης στους λαούς και στις εξεγέρσεις τους. Προκειμένου να διασώσουν τις αγαπημένες τους "επιτροπές εθνικής σωτηρίας" και τους φριχτούς σοσιαλφασίστες που τις συγκροτούν. Οι "επαναστάτες" μας κατηγορούν τον αλβανικό λαό. Αυτό μάλιστα το κάνουν ακόμα πιο ωμά σε μια άλλη παράγραφο, στην οποία επιχειρούν να εξηγήσουν ευρύτερα κοινωνικά την "παραβατικότητα" και ανεξάρτητα προπαντός από την "εξέγερση"... Αφού λοιπόν ανακαλύπτουν παντού ενόχους, ιδιαίτερα βέβαια στο καθεστώς Μπερίσα (αλλά σε καμία στιγμή στο καθεστώς Χότζα), καταλήγουν να αποδώσουν ευθύνες «*και στο συνδυασμό στέρτησης και πάθους για συσσώρευση χρημάτων που διακρίνει την πλειονότητα των Αλβανών*».

Ασφαλώς έτσι θα σκέφτονται οι αλβανοί κνίτες των Επιτροπών Εθνικής Σωτηρίας και έτσι θα εξηγούν στο λαό τις αιτίες της ζούγκλας του αλβανικού νότου. Στην πραγματικότητα την πλειονότητα των Αλβανών τη διακρίνει το πάθος για ανθρώπινη επιβίωση, που έχει μόνο μια ευδιάκριτη μέθοδο να πραγματοποιηθεί στις δοσμένες συνθήκες: τη συσσώρευση χρημάτων. Αυτή η μέθοδος ασφαλώς διαφέρει από τη μέθοδο της σοσιαλιστικής επανάστασης, αλλά αυτό αποδειχίνει μόνο ότι η πλειονότητα των Αλβανών τη στιγμή της "ιστορικής εξέγερσης" δεν ήταν έτοιμη και δεν είχε καμία απολύτως διάθεση για κανενός είδους κοινωνική ανατροπή.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ

ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΗ ΑΝΤΙΦΑΣΗ

Σ' αυτό το έδαφος θα έπρεπε λοιπόν κανείς να αναζητήσει τις αληθινές αντιφάσεις, τις "παραλυτικές αντιφάσεις" του πολιτικού κινήματος του αλβανικού Νότου. Όχι τις αντιφάσεις του φανταστικού επαναστατικού κινήματος που έχουν στο μυαλό τους οι μικροαστοί της Εποχής, αλλά τις αντιφάσεις του πραγματικού κινήματος που καθοδήγησαν οι πραξικοπηματίες του παλιού φασιστικού καθεστώτος.

Αυτές οι αντιφάσεις ξεκινάνε ουσιαστικά από μια θεμελιακή: πρόκειται για εκείνη που αντιπαράθετεί από τη μια μεριά την πολύ στενή ταξική βάση των κοι-

Η ανύπαρκτη επανάσταση

ωνικών δυνάμεων που καθοδήγησαν το κίνημα του αλβανικού νότου, και από την άλλη από το πολύ μεγαλύτερο κοινωνικό εύρος που έπρεπε να έχει αυτό το ίδιο κίνημα για να πετύχει τους πολιτικούς της στόχους αυτή η καθοδηγητική μειοψηφία.

Η κλίκα των γραφειοκρατών σοσιαλφασιστών του χοτζικού καθεστώτος είχε δεχτεί ένα πολύ ισχυρό χτύπημα από τη σαφώς δημοκρατικότερη τάση Μπερίσα, κυρίως χάρη στο ότι είχε μισηθεί και ήταν εξαιρετικά απομονωμένη μέσα στο λαό. Οι χοτζικοί κράτησαν ελάχιστα τμήματα κρατικής εξουσίας και κυρίως θύλακες μέσα στο στρατό. Σε γενικές γραμμές βρέθηκαν στην παρανομία, πράγμα που τους υποχρέωσε να εμφανιστούν στην πολιτική σκηνή μεταμφιεσμένοι σε Σοσιαλ. Κόμμα και με πολιτικο-ιδεολογική σημαία το “ούτε Μπερίσα, ούτε Χότζα”.

Ένα ωμό στρατιωτικό πραξικόπημα κάτω από αυτές τις συνθήκες ήταν αδύνατο, όπως αδύνατη ήταν και μια καθαρή πολιτική επιστροφή μέσω του αποδεκτισμένου και διασπασμένου Σοσιαλ. Κόμματος.

Το πραξικόπημα έπρεπε να κλυθθεί πίσω από ένα λίγο-πολύ μαζικό πολιτικό κίνημα και μέσα σε συνθήκες σύγχυσης και χάους. Ακόμα περισσότερο, η μικρή δύναμη των πραξικοπηματιών έπρεπε να μετατραπεί σε μια πολλαπλάσια δύναμη που να μπορέσει να ασκήσει βία και να τσακίσει τη νέα ηγεμονική μερίδα της αστικής τάξης, οπότε και τους μηχανισμούς της εξουσίας της μέσα στο κράτος (κοινοβούλιο, αυτοδιοίκηση, αστυνομία, βάση του στρατού).

Το ζήτημα όμως είναι ότι αυτή η πολλαπλάσια δύναμη έπρεπε να λειτουργήσει από την αρχή ως το τέλος σαν τυφλή δύναμη, σαν -ας πούμε- μια φυσική δύναμη που έπρεπε να ελεγχθεί και να κατευθυνθεί σε ένα συγκεκριμένο σημείο: Με λίγα λόγια, το πραξικόπημα είχε ανάγκη από έναν όχλο.

Η πτώση των πυραμίδων έδωσε το πραξικόπημα με τον εξοργισμένο όχλο. Αυτή η σύνδεση ήταν το μοίρασμα των όπλων από τους πραξικοπηματίες στους “εξεγερμένους”. Οι πραξικοπηματίες, με μια ικανοποιητική πολιτική θωράκιση και μοχλούς δράσης μέσα στον όχλο μέσω κυρίως της βάσης του Σοσιαλ. Κόμματος, έλεγξαν από την πρώτη στιγμή την τυφλή δύναμη και την έβαλαν στην υπηρεσία τους. Όρος αυτού του ελέγχου ήταν να μη συγκροτηθεί ποτέ ο ένοπλος όχλος σε πολιτικό σώμα.

Η τυφλή δύναμη έπρεπε να τσακίσει μια εξουσία, αλλά δεν έπρεπε ούτε για μια στιγμή να γίνει η ίδια εξουσία. Τα εξαιρετικά περιορισμένα σταθερά και καλά περιφραγμένα συνθήματα “Κάτω ο Μπερίσα” και “επιστροφή των χρημάτων” προστάτευαν τους πραξικοπηματίες από κάθε πολιτική μετατροπή του όχλου σε λαό.

Το ίδιο τους ήταν απαραίτητη η μόνιμη φροντίδα να μη μετατραπεί ο ένοπλος όχλος σε ένοπλο λαό. Γι' αυτό δεν επιχειρήθηκε ποτέ η δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακής. Επιχειρήθηκε μόνο η δημιουργία μιας νέας αστυνομίας, δηλαδή ενός νέου κράτους του Νότου, ενός κράτους των χοτζικών. Η “**παραλυτική αντίφαση**” βρίσκεται στο ότι οι **πραξικοπηματίες δεν μπορούσαν να στήσουν ούτε και ένα δικό τους αστυνομικό χοτζικό κράτος αφού διέθεταν μόνο έναν αντιχοτζικό λαό.**

Η στενή τους λοιπόν κρατική εξουσία έπρεπε αναγκαστικά να συμμαχήσει με τη μοναδική ένοπλη οργανωμένη βία, που προφανώς δεν ήταν λαϊκή, δηλαδή τη μαφία. Πέρα από το ότι η μαφία είναι σάρκα από τη σάρκα του σοσιαλφασισμού, όπως γράψαμε παραπάνω, ήταν αδύνατο να αντιμετωπισθεί δίχως να κινδυνεύει η νέα εξουσία των πραξικοπηματιών. Η “παραλυτική αντίφαση” δε σημαίνει τίποτε άλλο από το ότι το μοναδικό κράτος που μπορούσε να στήσει ο χρεωκοπημένος σοσιαλφασισμός στον αλβανικό Νότο ήταν το κράτος της μαφίας ή, αν θέλετε, της “παραβατικότητας”. Η “παραβατικότητα” δεν είναι ο εχθρός της εξέγερσης, αλλά η κρυμμένη της αλήθεια.

Ο οπορτουνισμός δεν μπορεί να εξηγήσει τίποτα όσο η δουλειά του είναι να θάβει την αλήθεια. Και προκειμένου να τη θάψει είναι αδίστακτος.

Φτάνει έτσι στο σημείο να ισχυριστεί ότι ο ρόλος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ήταν αρνητικός για την προοπτική της αλβανικής εξέγερσης, όταν και οι πέτρες ξέρουν ότι οι ΗΠΑ ένα πράγμα ζητούσαν από την αρχή ως το τέλος του αλβανικού ζητήματος, την πτώση του Μπερίσα. Το κεντρικό πολιτικό σύνθημα μιας “λαϊκής εξέγερσης” για πρώτη φορά στην ιστορία του ιμπεριαλισμού ταυτιζόταν με βασική απαίτηση του υποτιθέμενου ηγεμόνα ιμπεριαλιστή, πράγμα για το οποίο δεν ίδρωσε ούτε λεφτό το αυτό του οπορτουνισμού. Αυτό σημαίνει ο χαρακτηρισμός “αδίστακτος”. Πραγματικά, το κείμενο αυτό της *Εποχής*, κάτω από τη μάσκα της ψυχραιμίας και ισορροπημένης ανάλυσης, είναι το πιο αντιδραστικό από τα κείμενα του μικροαστικού “επαναστατισμού” που έχουμε συναντήσει σχετικά με το Αλβανικό.

Αυτό φαίνεται από την τρομερή προσηλωσή του στο να μη θίξει πουθενά την ηγεσία των επιτροπών και το φασιστικό καθεστώς Χότζα, πράγμα που είναι τελικά το ίδιο.

Πίσω από το δήθεν αναρχιστικό λαϊκισμό και την επαναστατική φρασεολογία του άρθρου κρύβεται ο πιο πειθήνιος κνίτης.

Η *Εποχή* και τα ρεύματα που τη συγκροτούν έχουν από καιρό πάρει το χειρότερο κατήφορο. Δεν είναι λοιπόν καθόλου αφύσικο να καταλήξουν στο πλευρό του Λιόντου οπαδοί του Χότζα.

ΕΛΕΥΣΙΝΑ: ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΞΕΠΕΡΝΑΕΙ ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

Με νέες προσπάθειες, μετά τη δολοφονία του Κ. Περαιτικού, προσπαθούν οι δυνάμεις του σοσιαλφασισμού να εμποδίσουν την ιδιωτικοποίηση του ναυπηγείου της Ελευσίνας.

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας πως κάποιιο μέσα από την κυβέρνηση άφησαν τους εργάτες απλήρωτους τη μέρα που η γενική τους συνέλευση θα επικύρωνε την καταρχήν συμφωνία του Σωματείου με τον υποψήφιο αγοραστή Ταβουλάρη.

Μ' αυτό τον τρόπο προσπάθησαν να δώσουν πάτημα στο ψευτοΚΚΕ για να δημαγωγήσει στη συνέλευση και να ανατρέψει τη συμφωνία.

Όμως με δραστήρια επέμβαση της διοίκησης του Σωματείου το πρόβλημα ξεπεράστηκε, οι εργάτες πληρώθηκαν και πιθανά την ώρα που γράφεται αυτό το άρθρο να έχουν εξασφαλιστεί και γραπτά τα χρήματα της πληρωμής των εργατών για τους επόμενους δύο μήνες, μέχρι δηλαδή την πλήρη λειτουργία του ναυπηγείου κάτω από το νέο ιδιοκτησιακό καθεστώς.

Η πάλη της διοίκησης του συνδικάτου των εργατών ανέτρεψε και αυτή την επίθεση του ψευτοΚΚΕ ξεπερνώντας ακόμα ένα από τα χιλιάδες εμπόδια που το σοσιαλφασιστικό μπλοκ βάζει στο δρόμο της ύπαρξης του ναυπηγείου. Το σαμποτάζ όμως δε σταμάτησε εκεί. Η τελευταία -μέχρι στιγμής τουλάχιστον- εφεδρεία του σοσιαλφασισμού είναι οι εργολάβοι του Περάματος, στους ο-

ποιους το ναυπηγείο επί εποχής Περαιτικού είχε ένα χρέος γύρω στα 2,5 δις.

Οι εργολάβοι αυτοί με τη συμμετοχή βουλευτών του Πειραιά όλων των κομμάτων κάτω από την καθοδήγηση του ψευτοΚΚΕ συγκρότησαν μια επιτροπή και στο όνομα της ζήτησαν να πάρουν τα χρωστούμενα για να διαλύσουν το ναυπηγείο και να το μετατρέψουν σε καρνάγιο της Ζώνης. Απαίτησαν να σταματήσει η ιδιωτικοποίηση και να πάρουν οι ίδιοι δεξαμενές και οικόπεδα του ναυπηγείου, επικαλούμενοι το προηγούμενο χρέος.

Έφτασαν μάλιστα στο σημείο να κηρύξουν απεργία και για λογαριασμό των εργολάβων που δουλεύουν στο ναυπηγείο. Για όσους εργολάβους δεν πειθάρχησαν στην απεργία, το ψευτοΚΚΕ μέσα από το Συνδικάτο Μετάλλου που ελέγχει έκανε απεργία των εργατών που δουλεύουν σ' αυτούς τους εργολάβους χωρίς ποτέ κάτι τέτοιο να αποφασιστεί από το Διοικητικό Συμβούλιο.

Ταυτόχρονα, την ίδια περίοδο στο ναυπηγείο έγιναν ανώνυμα τηλεφώνια για βόμβες στα επισκευαζόμενα καράβια, με αποτέλεσμα να αναχωρήσει ένα καράβι του Βαρδινογιάννη από την Ελευσίνα. Είναι σαφές πως τα τηλεφωνήματα αυτά, συνδυασμένα με τη δολοφονία του Κ. Περαιτικού από τη “17N”, έφταναν για να δημιουργήσουν ένα κλίμα τρομοκρατίας και αναταραχής, το οποίο μαζί με την απεργία των εργολάβων ήταν, ό,τι καλύτερο για τη ματαίωση της ιδιωτικοποίησης.

Το σωματείο των εργαζομένων έμεινε σταθερό παρ' όλη αυτή την επίθεση. Ξεκαθάρισε με άμεση παρέμβαση πως δεν πρόκειται να παραχωρηθεί τίποτα στους εργολάβους, πως το ναυπηγείο είναι ενιαίο και δεν τεμαχίζεται και πως, ό,τι οικονομικές διεκδικήσεις έχουν οι εργολάβοι του Περάματος να πάνε να τα πάρουν απ' αυτούς που τους τα χρωστάνε. Η σταθερή αυτή στάση έσπασε το μέτωπο των εργολάβων, η απεργία σταμάτησε και φαίνεται πως και αυτό το εμπόδιο ξεπεράστηκε για την ιδιωτικοποίηση του ναυπηγείου. Αυτό δε σημαίνει όμως ότι σταμάτησε και η πάλη.

Το σοσιαλφασιστικό σαμποτάζ θα συνεχιστεί με κάθε τρόπο, ακόμα και μετά την υπογραφή των οριστικών συμβολαίων. Όμως απέναντί του βρίσκεται ένα αρκετά έμπειρο και με ανεπτυγμένη πολιτική συνείδηση δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα, που είναι αποφασισμένο να κρατήσει το ναυπηγείο ανοιχτό και να το οδηγήσει στο δρόμο της ανάπτυξης.

Αυτή είναι η καλύτερη εγγύηση για μια νικηφόρα αντίσταση στις δυνάμεις του σοσιαλφασιστικού σαμποτάζ.

Σημείωση: Αφού είχε ήδη γραφτεί το παραπάνω άρθρο έγινε γνωστό πως υπογράφηκαν τα οριστικά συμβόλαια της ιδιωτικοποίησης. Πρόκειται για μια μεγάλη νίκη των εργατών κι ένα μεγάλο σταθμό στην πορεία για την επιβίωση του ναυπηγείου.

ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΝ ΤΗ ΡΕΒΥΘΟΥΣΑ

Βασική πολιτική πραχτική του ρωσόδουλου μπλοκ στην οικονομία είναι το σαμποτάζ κάθε παραγωγικής δραστηριότητας που είναι δεμένη με την Ευρώπη ή οποιαδήποτε άλλη χώρα εκτός της Ρωσίας. Από την άλλη μεριά, το μπλοκ κυρίως μέσα από τις ανθεσείς των κρατικών έργων, προσπαθεί να φτιάξει μια αστική τάξη που να έχει δεμένα τα συμφέροντά της με τη Ρωσία. Γιατί είναι φανερό ότι η οικονομική εξάρτηση βοηθάει την πολιτική εξάρτηση ή την κάνει πιο σταθερή και πιο βαθιά.

Ένας από τους τομείς που η Ρωσία χάνει βαθιά τα νύχια της μέσα στην ελληνική οικονομία είναι και ο τομέας της ενέργειας. Αυτό το κάνει βασικά μέσα από το φυσικό αέριο, όπου οι ρωσόδουλοι στη χώρα έχουν καταφέρει με νόμους ή συμβάσεις να κάνουν ώστε η ΔΕΗ κυρίως, αλλά και άλλες βιομηχανίες να τροφοδοτούνται με φυσικό αέριο.

Η εισαγωγή του φυσικού αερίου σαν καύσιμου στην Ελλάδα δεν ξεκίνησε από τη Ρωσία. Η πρώτη χώρα εισαγωγής του ήταν η Αλγερία και οι εγκαταστάσεις εισαγωγής, αποθήκευσης του υγροποιημένου αερίου και στη συνέχεια η αεριοποίησή του θα γινόταν στη Ρεβυθούσα, ένα μικρό νησάκι απέναντι από την Πάχη των Με-

γάρων. Το έργο όμως από την αρχή που ξεκίνησε συνάντησε την ισχυρή αντίδραση των απανταχού παρών “οικολόγων”, που με τα γνωστά προσχήματα της οικολογικής προστασίας, προσπάθησαν με κάθε τρόπο να εμποδίσουν την κατασκευή των απαραίτητων εγκαταστάσεων. Τελικά μέσα από λογής δυσκολίες το έργο έχει προχωρήσει και έχει φθάσει στο 60% του συνόλου. Τα έργα στη Ρεβυθούσα περιλαμβάνουν εγκαταστάσεις αποθήκευσης και αεριοποίησης του υγροποιημένου φυσικού αερίου, εγκαταστάσεις υποδοχής και ελλιμενισμού δεξαμενόπλοιων υγροποιημένου φυσικού αερίου, συστήματα ελέγχου και συστήματα επικοινωνίας. Οι εγκαταστάσεις αυτές συνδέονται μέσω αγωγού με τις εγκαταστάσεις της ΔΕΠΑ στην Ελευσίνα, όπου το αέριο από την Αλγερία θα αναμιγνύεται με το ρωσικό φυσικό αέριο και θα διοχετεύεται στην κατανάλωση. Όμως σύμφωνα με δημοσιεύματα του Τύπου (*Ελεύθερος Τύπος*, 13 Μαΐου 1997), το χρονοδιάγραμμα των έργων στη Ρεβυθούσα έχει πέσει έξω μετά την κήρυξη έκπτωτου ενός από τους εργολάβους που είχαν αναλάβει τα έργα. Σύμφωνα με εκτιμήσεις, το έργο δεν προβλέπεται να έχει ολοκληρωθεί πριν από τις αρχές του 1999. Μέχρι τότε μονα-

δικός προμηθευτής φυσικού αερίου θα είναι η Ρωσία, και όπως καταλαβαίνει κανείς η ενεργειακή εξάρτηση με τους κάθε λογής εκβιασμούς από το ρωσικό σοσιαλ-ιμπεριαλισμό θα είναι τέλεια. Θα αρκεί τότε το κλείσιμο μιας στρόφιγγας για να βυθίσει στο σκοτάδι τη χώρα.

Θα πρέπει να τονίσουμε ότι η ΔΕΠΑ, που είναι η αρμόδια για το θέμα των εργασιών και για ό,τι έχει σχέση με το φυσικό αέριο, δεν κάνει καμιά προσπάθεια για τη γρήγορη ολοκλήρωση του έργου. Αυτό γίνεται παρά τη σαφή κατεύθυνση που έχει δώσει η Ευρωπαϊκή Ένωση για την εξασφάλιση προμήθειας φυσικού αερίου από διαφορετικές πηγές, έτσι ώστε να υπάρχει η απαραίτητη ασφάλεια εφοδιασμού για τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις και τα νοικοκυριά. Πάνω σ' αυτό πρέπει να επισημάνουμε παλιότερη δήλωση του ευρωβουλευτή του ΠΑΣΟΚ και κοινοτικού επιτρόπου Χρ. Παπουτή ότι η προμήθεια της χώρας με φυσικό αέριο αποκλειστικά από τη Ρωσία δημιουργεί σχέσεις εξάρτησης που είναι αντίθετες με τις κοινοτικές οδηγίες.

Είναι χρέος κάθε δημοκράτη που θέλει την ανάπτυξη και την προκοπή αυτού του τόπου να αντισταθεί σ' αυτή την αποικιακού τύπου εξάρτηση.

ΣΕΝΓΚΕΝ: ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΓΚΕΜΠΕΛΙΣΤΙΚΗ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ ΣΥΝ-ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Και για όσους δεν το ξέρουν ακόμα ο Ρίζοσπάστης, 15/6, αποκαλύπτει ότι το ηλεκτρονικό φακέλωμα "αλά Σένγκεν" ξεκίνησε ήδη με το νομοσχέδιο του υπουργείου Οικονομικών το οποίο προβλέπει την πληρωμή των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων μέσω Τραπεζών και θα ισχύσει από 27/6! Για την ενημέρωση των ανυποψίαστων πολιτών ο Ρίζοσπάστης διαθέτει μία ολόκληρη σελίδα. Και για όσους δεν το κατάλαβαν, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα νέο μεσαίωνα που δεν έχει να κάνει καθόλου με τη συνθήκη Σένγκεν, αλλά με το έκτρωμα του σοσιαλφασισμού που έχει απλώσει τη μαύρη του κυριαρχία πάνω στη χώρα.

Κατά το Ρίζοσπάστη η συνθήκη Σένγκεν επέβαλε τη μηχανοργάνωση του υπουργείου Οικονομικών, στα πλαίσια της οποίας μετά τη λήξη κάθε απεργίας θα καταχωρούνται τα ονόματα των υπαλλήλων που συμμετείχαν στον ηλεκτρονικό υπολογιστή, καθώς και η χρονική περίοδος κατά την οποία απήργησαν. Έτσι, τώρα ο υπεύθυνος της μισθοδοσίας του υπουργείου, αντί να ανοίγει τα κιτάπια του, θα ανοίγει τον ηλεκτρονικό του υπολογιστή για να υπολογίσει τους μισθούς που θα αφαιρέσει. Αυτό κατά το Ρίζοσπάστη αποτελεί ηλεκτρονικό φακέλωμα που επιβάλλεται από το ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Αν η συνθήκη Σένγκεν είναι ικανή να προκαλέσει τη μηχανοργάνωση των δημοσίων υπηρεσιών, τότε μπράβο στη συνθήκη και μακάρι να γίνουν και άλλες τέτοιες συνθήκες.

Έχουμε ξαναγράψει αρκετές φορές στην εφημερίδα για τον προοδευτικό χαρακτήρα της συνθήκης και για την γκεμπελική προπαγάνδα του σοσιαλφασισμού εναντίον της, ενδεικτικό παράδειγμα της οποίας αποτελεί το παραπάνω άρθρο της φυλλάδας του ψευτοΚΚΕ. Επειδή με την ευκαιρία της ψηφοφορίας στη Βουλή ακούστηκαν πολλά και διάφορα, επανέρχουμε για άλλη μια φορά για να αντικρούσουμε τα επιχειρήματα του σοσιαλφασισμού και να φωτίσουμε το περιεχόμενο της συνθήκης.

Τέσσερα είναι τα σημεία στα οποία εστιάζει ο σοσιαλφασισμός την κριτική του: Το πρώτο είναι ότι με τη συνθήκη Σένγκεν καθιερώνεται ένα εκτεταμένο φακέλωμα που αφορά τις πολιτικές πεποιθήσεις, τη σεξουαλική ζωή, τη συνδικαλιστική και πολιτική δράση και άλλα στοιχεία της ιδιωτικής ζωής του πολίτη τα οποία καλύπτονται συνταγματικά από το απόρρητο της ιδιωτικής ζωής. Το δεύτερο είναι ότι η συνθήκη καταρρίπτει το τεκμήριο της αθωότητας που ίσχυε μέχρι τώρα για κάθε πολίτη και όλοι πλέον θεωρούνται ύποπτοι μέχρι αποδείξεως του εναντίου. Το τρίτο είναι ότι περιορίζεται ο θεσμός του πολιτικού ασύλου και το τελευταίο ότι πριμοδοτείται η άσκηση ρατσιστικής πολιτικής κατά των αλλοδαπών.

Με βάση αυτά τα σημεία ο σοσιαλφασισμός ισχυρίζεται ότι η συνθήκη Σένγκεν είναι μία συν-

θήκη που δημιουργεί το αστυνομικό κράτος της Ευρώπης. Από την άλλη, οι δημοκράτες και οι φιλοευρωπαίοι απαντούν ότι η συνθήκη ανοίγει τα σύνορα και κατοχυρώνει την ελεύθερη κυκλοφορία προσώπων και εμπορευμάτων, ενώ ταυτόχρονα καταπολεμά αποτελεσματικά την εγκληματικότητα στην Ευρώπη.

Σε ό,τι αφορά το πρώτο και το δεύτερο σημείο, είναι σαφές ότι τα στοιχεία που καταχωρούνται είναι ορισμένα στα άρθρα 94 και 99 της συνθήκης. Πρόκειται για τα στοιχεία της ταυτότητας, την ένδειξη ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο είναι οπλισμένο, ότι είναι βίαιο και το λόγο της σημάνσεως. Αντιγράφουμε από το Ρίζοσπάστη, 8/6: «Για κάθε πρόσωπο εισάγονται διάφορα στοιχεία γύρω από τη δράση του. Έτσι, εκτός από το όνομα και το επώνυμο, καταγράφονται ξεχωριστά, αν υπάρχουν και κάποια συναφή -όπως αναφέρεται- χαρακτηριστικά (άρθρο 94, παράγραφος 3).

Ποιος μπορεί να μας πει τι σημαίνουν συναφή στοιχεία και ποιος θα καθορίσει το περιεχόμενό τους; Μήπως είναι αυτά που τη συγκέντρωσή τους καθιέρωσε ο νόμος 2472/97 και χαρακτηρίσε "ευαίσθητα δεδομένα";»

Για όσους δεν το γνωρίζουν, ο νόμος 2472/97 είναι ο νόμος του Γιαννόπουλου για την προστασία του ατόμου από την αυτοματοποιημένη επεξεργασία προσωπικών δεδομένων. Η ψήφιση ενός τέτοιου νόμου από κάθε εθνικό Κοινοβούλιο αποτελεί προϋπόθεση εφαρμογής της Σένγκεν. Και τα "ευαίσθητα δεδομένα", όπως ορίζονται σ' αυτό το νόμο, είναι τα δεδομένα που αφορούν τη φυλετική ή εθνική προέλευση, τα πολιτικά φρονήματα, τις θρησκευτικές ή φιλοσοφικές πεποιθήσεις, τη συμμετοχή σε ένωση, σωματείο και συνδικαλιστική οργάνωση, την υγεία, την κοινωνική πρόνοια και την ερωτική ζωή, καθώς και τα σχετικά με ποινικές διώξεις ή καταδίκες (άρθρο 2).

Ο φωστήρας του Ρίζοσπάστη θα έπρεπε ίσως να κοιτάξει λίγο παρακάτω, στο άρθρο 94 της συνθήκης Σένγκεν, και να διαβάσει ότι «άλλες αναφορές και ειδικότερα τα στοιχεία που αναφέρονται στο άρθρο 6, πρώτο εδάφιο της Συμβάσεως του Συμβουλίου της Ευρώπης της 28ης Ιανουαρίου 1981 για την προστασία των προσώπων έναντι της αυτόματης επεξεργασίας στοιχείων προσωπικού χαρακτήρα, δεν επιτρέπονται». Με λίγα λόγια, η Ευρώπη είχε πολύ ωριμότερα, χωρίς να υπάρχει συνθήκη Σένγκεν και πριν μιλήσει κανείς για ηλεκτρονικό φακέλωμα, προστατευτική νομοθεσία για την επεξεργασία προσωπικών στοιχείων από ηλεκτρονικό υπολογιστή ενόψει της μηχανοργάνωσης των αστυνομικών τους διευθύνσεων. Και στο άρθρο 6 απαγορευόταν η επεξεργασία πληροφοριών, που το νομοσχέδιο Γιαννόπουλου ονομάζει "ευαίσθητα δεδομένα", «εάν το εσωτερικό δίκαιο δεν προβλέπει κατάλληλες εγγυήσεις». Η συνθήκη Σένγκεν δε βάζει αυτό το υποθετικό "εάν", γιατί δουλειά της δεν

είναι να ορίσει τι θα κάνει κάθε κράτος στο εσωτερικό του. Δουλειά της είναι να διασφαλίσει την ελεύθερη κυκλοφορία χωρίς να θέσει τους πολίτες της Ευρώπης στο έλεος των πάσης φύσεως εγκληματιών και τρομοκρατών. Αυτή τη δουλειά μπορεί κάλλιστα να την κάνει χωρίς να έχει καταχωρημένα τα "ευαίσθητα δεδομένα" στον κεντρικό ηλεκτρονικό υπολογιστή του Στρασβούργου, γι' αυτό και απαγορεύει ρητά την είσοδο τέτοιων δεδομένων. Να, λοιπόν, ποιος θα πει στο φωστήρα του Ρίζοσπάστη ότι τα συναφή στοιχεία είναι στοιχεία που αφορούν την ταυτότητα και τίποτα από όλα αυτά που ίσως φαντάζεται.

Και συνεχίζει ο Ρίζοσπάστης: «Στη συλλογή στοιχείων για τα άτομα υπάρχει και ο επίλογος. "Η στάση που ενδείκνυται να τηρηθεί". Δηλαδή, θα οδηγηθεί στα κρατητήρια, στις φυλακές, στον εισαγγελέα, θα μπουν χειροπέδες ή ό,τι μπορεί να φανταστεί ο καθένας». Επειδή ο κνίτης έχει την εμπειρία της δημοκρατίας των ΚΝΑΤ, δε σημαίνει ότι ισχύει το ίδιο και στην Ευρώπη. Η στάση που ενδείκνυται να τηρηθεί προσδιορίζεται σαφώς (άρθρα 94-99). Για τους καταζητούμενους βάσει ποινικής εκτελεστής απόφασης δικαστηρίου είναι η έκδοση, για τους αλλοδαπούς η απαγόρευση εισόδου και για τους "ύποπτους" ο έλεγχος και η διακριτική παρακολούθηση και όχι "ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς".

Και φτάνουμε στο περίφημο ζήτημα των "υπόπτων". Αυτό είναι το κεντρικό σημείο της προπαγάνδας του λιγότερο φανατικού και περισσότερο "ευρωπαϊκού" ΣΥΝ, ο οποίος μιλά διαρκώς για "τεκμήριο ενοχής". Τι λέει η συνθήκη; Στο άρθρο 99 ορίζεται ότι καταχώρηση με στόχο τη διακριτική παρακολούθηση ή τον ειδικό έλεγχο μπορεί να πραγματοποιείται «για την καταστολή ποινικών παραβάσεων και την πρόληψη απειλών της δημοσίας ασφαλείας:

α. Στις περιπτώσεις που υπάρχουν πραγματικές ενδείξεις που δημιουργούν υπόνοιες ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο προτίθεται να διαπράξει ή διαπράττει πολυάριθμες και εξαιρετικά σοβαρές αξιόποινες πράξεις, ή

β. Στις περιπτώσεις που η συνολική εκτίμηση για το συγκεκριμένο άτομο, και ειδικότερα με βάση τις αξιόποινες πράξεις τις οποίες έχει διαπράξει τη συγκεκριμένη στιγμή, επιτρέπει να υποθεθεί ότι το υπόψη πρόσωπο θα διαπράξει και στο μέλλον εξαιρετικά σοβαρές και αξιόποινες πράξεις».

Σ' αυτή την περίπτωση μπορούν να καταχωρηθούν στον κεντρικό υπολογιστή του Στρασβούργου στοιχεία για το δρομολόγιο και τον προορισμό του ταξιδιού και στοιχεία του οχήματος που χρησιμοποιεί το συγκεκριμένο πρόσωπο και τίποτα άλλο.

Αυτές οι διατάξεις δε σημαίνουν ότι ανατρέπεται το τεκμήριο της αθωότητας του πολίτη. Σημαίνει απλά ότι αν άτομα όπως ο Ρωχάμης ή ο Μαζοκόπος ταξιδεύουν στις χώρες της Ευρώπης είναι λο-

γικό να παρακολουθούνται. Είναι ενδεικτικό ότι οι πραγματικές ενδείξεις και οι προηγούμενες ποινές αφορούν "πολυάριθμες και εξαιρετικά σοβαρές αξιόποινες πράξεις". Δεν πρόκειται δηλαδή να παρακολουθείται όποιος έχει πάρει μία κλήση ή όποιος καταδικαστεί για χρήση ναρκωτικών, όπως κατά κόρον κυκλοφορεί. Ενώ τα στοιχεία που επιτρέπεται να συγκεντρωθούν στα πλαίσια της παρακολούθησης είναι εντελώς συγκεκριμένα. Το κομπιούτερ της Σένγκεν, δηλαδή, δε θα καταχωρεί τη συμμετοχή του κνίτη στην αντι-Μάα-στριχτ διαδήλωση.

Σε ό,τι αφορά το πολιτικό άσυλο, το πρόβλημα των σοσιαλφασιστών είναι ότι, αν μία χώρα του Σένγκεν απορρίψει την αίτηση παροχής ασύλου, τότε αυτός που έχει κάνει την αίτηση δε θα μπορεί να προσφύγει σε άλλη χώρα. Με λίγα λόγια, ο Κούρδος του ΡΚΚ που δεν μπορεί να έχει άσυλο στη Γερμανία δε θα μπορεί να έχει άσυλο ούτε στην Ελλάδα. Η αλήθεια είναι ότι τόσο σ' αυτή την περίπτωση όσο και σε όλες τις άλλες περιπτώσεις η συνθήκη παραχωρεί στο εθνικό δίκαιο τη δυνατότητα να μην υποταχθεί, με τη διαφορά ότι πρέπει η άρνησή του αυτή να αιτιολογείται απέναντι στους υπόλοιπους συμβαλλόμενους. Και πώς θα υποστηρίξει επίσημα η Ελλάδα απέναντι και ενάντια στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες ότι θεωρεί τη δράση του ΡΚΚ δράση υπέρ της ελευθερίας; Δεν μπορούμε να φανταστούμε ότι η Ευρώπη δε θα δώσει άσυλο σ' ένα Βόσνιο ή σ' έναν Τσετσένο. Αντίθετα, μπορούμε να φανταστούμε ότι δε θα δώσει άσυλο στο Κάρατζιτς ποτέ, και καλά θα κάνει.

Τέλος, σε ό,τι αφορά τους αλλοδαπούς, η συνθήκη πράγματι προβλέπει ότι μπορεί να απαγορευτεί η είσοδος σ' έναν αλλοδαπό αν η παρουσία του συνιστά απειλή στη δημόσια τάξη ή την κρατική ασφάλεια, ή εναντίον του οποίου υπάρχουν υπόνοιες ότι θα διαπράξει σοβαρά αξιόποινες πράξεις. Πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ότι η Ευρώπη θέλει να λύσει το ζήτημα των λαθρομεταναστών. Δεν πρόκειται για την εκδήλωση μιας ευρωπαϊκής ρατσιστικής πολιτικής, αλλά για αντισταθμιστικό μέτρο προστασίας απέναντι σε μια ρύθμιση που επιτρέπει στον αλλοδαπό, από τη στιγμή που του επιτρέπεται η είσοδος σε μία χώρα του Σένγκεν, να ταξιδεύει χωρίς καμία άλλη διατύπωση, ελεύθερα, στις υπόλοιπες για τρεις μήνες. Για ποια ρατσιστική πολιτική της Ευρώπης μπορούμε να διαμαρτυρόμαστε όταν η Ελλάδα είναι μία από τις λίγες χώρες της Ευρώπης που η ιθαγένεια επαφίεται, αφού ολοκληρωθεί όλος ο απαιτούμενος γραφειοκρατικός όγκος, στη διακριτική ευχέρεια των ελληνικών αρχών; Και μάλιστα όταν ο "Βορειοηπειρωτής" μπορεί να διαμένει σ' αυτή τη χώρα χωρίς καμία άλλη διατύπωση εκτός από ένα χαρτί από το σύλλογο των "Βορειοηπειρωτών" για τη φυλετική του καθαρότητα, ενώ ο Αλβανός

μαζεύεται ανά πάσα στιγμή από την Ομόνοια για το σπίτι του; Πότε διαμαρτυρήθηκαν το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ γι' αυτό τον εθνοφυλετισμό; Τουλάχιστον ο "ρατσισμός" της Ευρώπης δεν έχει εθνοφυλετικό χαρακτήρα.

Επίσης, αυτό που προβάλλει έντονα ο ΣΥΝ (δες συνέντευξη Κουβέλη, Αυγή, 15/6), είναι ότι η συνθήκη Σένγκεν δεν υπάγεται στον έλεγχο ούτε του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου ούτε του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Κι αυτό γιατί το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει εκφράσει την κριτική του σε επιμέρους σημεία της συνθήκης, αναγνωρίζει όμως σαφώς το θετικό της χαρακτηριστικά, κάτι που επιμελώς κρύβεται από το σοσιαλφασιστικό μπλοκ. Η αλήθεια είναι ότι η θέληση των συμβαλλόμενων μερών της Σένγκεν ήταν να υπαχθεί η Σένγκεν στον έλεγχο και των δύο αυτών σωμάτων. Γι' αυτό καταρχήν ανάθεσαν στην Επιτροπή Πολιτικών Ελευθεριών και Εσωτερικών Υποθέσεων σχετικά με την εφαρμογή των Συμφωνιών του Σένγκεν να μελετήσει τη Συνθήκη και να διατυπώσει προτάσεις. Και στη συνέχεια πριν από λίγες μέρες στα πλαίσια της Διακυβερνητικής του Άμστερνταμ αποφασίστηκε η υπαγωγή των διενέξεων που θα προκύψουν από τη συνθήκη στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Για να δηλώσει ο Κωνσταντόπουλος ότι αυτό είναι ένδειξη ότι στη συνθήκη υπάρχει δημοκρατικό έλλειμμα. Μα αν είχε αυτό το δημοκρατικό έλλειμμα που εννοεί ο Κωνσταντόπουλος, δηλαδή το δημοκρατικό έλλειμμα που την καθιστά αντιδημοκρατική, δε θα υπαγόταν στην αρμοδιότητα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου που θα δικάζει με βάση το πνεύμα της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα ανθρώπινα δικαιώματα, της δημοκρατικότερης ίσως σύμβασης που έχει υπογραφεί στον ευρωπαϊκό χώρο, γιατί αυτόματα θα καταργούσε τον εαυτό της. Επειδή ακριβώς οι διατάξεις είναι δημοκρατικές και επειδή η Ευρώπη θέλει την ερμηνεία και την εφαρμογή τους με βάση της αρχές του δημοκρατισμού, γι' αυτό και αποφασίζει την υπαγωγή της στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο.

Η συνθήκη Σένγκεν είναι μια μεταβατική συνθήκη. Μοιραία θα αντικατασταθεί από ευρωπαϊκές συμβάσεις στα επιμέρους θέματα που ρυθμίζει, οι οποίες θα επιδιώκουν τη μεγαλύτερη δυνατή ευρωπαϊκή ενοποίηση. Ακριβώς απ' αυτή τη μεταβατικότητα προκύπτουν οι ελλείψεις της και πάνω σ' αυτές πατάει ο σοσιαλφασισμός για να αντιστρέψει την πραγματικότητα και να εμποδίσει τη μεγαλύτερη ενότητα της χώρας μας με την Ευρώπη, σε ενότητα με τους ακροδεξιούς, τους παπάδες και κάθε λογής αντιδραστικούς. Η "Χρ. Αυγή" και το ψευτοΚΚΕ χαρακτηρίζουν από κοινού τη συνθήκη Σένγκεν αντεθνική, και ψευτοΚΚΕ και παπάδες, όσο και αν προσπαθούν να διαχωριστούν, συμφωνούν σ' ένα πράγμα: Αντίχριστος είναι η Δύση, είναι ο σατανάς που κυκλοφορεί μέσα στα κομπιούτερ.

Οι δημοκράτες και οι προοδευτικοί άνθρωποι σ' αυτή τη χώρα έχουν καθήκον να αντιταχθούν σ' αυτό το μεσαίωνα και να υποστηρίξουν την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας.

ΑΛΒΑΝΙΑ: ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ-ΦΑΡΣΑ

Πλησιάζει η μέρα των εκλογών στην Αλβανία, εκλογών που επέβαλαν στη μικρή διαμελισμένη και μισοκατεστραμμένη χώρα οι δύο υπερδυνάμεις, κυρίως η Ρωσία, μέσω των σοσιαλφασιστικών της συμμοριών.

Αυτές οι εκλογές είναι ένα έγκλημα στο οποίο δέχτηκε να συμμετάσχει η Ε. Ένωση, όπως δέχτηκε να συμμετάσχει και στο διαμελισμό της Βοσνίας. Πρόκειται για μια φάρσα που δείχνει τη βαθιά περιφρόνηση του ιμπεριαλιστικού κόσμου για την πολιτική δημοκρατία και για αυτόν ακόμα τον πετσοκομμένο δημοκρατισμό του αστικού κοινοβουλευτισμού.

Πώς μπορούν να γίνουν στοιχειωδώς δημοκρατικές εκλογές δίχως να έχει εξασφαλισθεί η ελεύθερη κυκλοφορία μέσα στη χώρα; Πώς, ιδιαίτερα, θα γίνουν εκλογές στη νότια Αλβανία, όπου ο μόνος νόμος είναι ο νόμος των χοτζικών φασιστικών επιτροπών και των συμμοριών;

Οι σοσιαλφασίστες βιάζονται να ξεμπερδεύουν με τον Μπερίσα. Ξέρουν ότι θα 'χουν συντριπτική πλειοψηφία στο Νότο, όπου ασκούν τη δικτατορία τους, και ένα καλό κομμάτι στο Βορρά.

Παίρνουν είδηση τον Κλίντον

Έχουμε συχνά ισχυριστεί ότι ο πρόεδρος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού διευκολύνει, βοηθάει και ενισχύει τη ρώσικη πολιτική, διπλωματική και στρατιωτική προέλαση πατώντας πάνω στον υφασιασμό ολόκληρης της αμερικάνικης αστικής τάξης και στις αντιθέσεις που διαπερνούν τα δυτικά κράτη.

Τελευταία όμως φαίνεται πως αυτός ο χαρακτήρας του Κλίντον αρχίζει να γίνεται αντιληπτός μέσα στην αμερικάνικη αστική τάξη. Κομμάτια αυτής της τάξης -τάξη που επιζητά να διατηρήσει παγκόσμια τις σφαίρες επιρροής που έχει κατακτήσει με τη βία- βγάζει αναγκαστικά τα συμπεράσματα που δίνουν τα γεγονότα και συσπειρώνεται πολιτικά ενάντια στον Κλίντον. Ένα τέτοιο κομμάτι εκπροσωπεί το περιοδικό *New American*.

Οι εκδότες του είναι αστοί φιλελεύθεροι με σύνθημα "όλα για το άτομο", κλασικοί αντικομμουνιστές, συγκεντρώνουν τα πυρά τους τόσο στην εσωτερική όσο και στην εξωτερική πολιτική του Κλίντον. Δεν είναι τυχαίο που στο τεύχος αρ. 12, 9 Ιουνίου, το εξώφυλλο του *New American* φιλοξενεί μια μεγάλη φωτογραφία με το Μουσολίνι, τον Κλίντον και το Χίτλερ με τίτλο «*Τρία Ζήτω για την Εθνοφρουρά*» (εννοεί, εδώ, την προσπάθεια του Κλίντον να οργανωθεί η αμερικάνικη νεολαία σ' ένα είδος εθνοφρουράς που θα κινητοποιείται πολιτικά στη γραμμή που θα εκπονεί ο ίδιος, π.χ. περιβαλλοντικός ακτιβισμός).

Απ' αυτό το περιοδικό πήραμε και δημοσιεύουμε ένα μικρό άρθρο με τίτλο «*Βλακεία ή προδοσία*». Το συγκεκριμένο άρθρο αναφέρεται στην

Για να εξασφαλίσουν την υπεροχή τους, συνεργάστηκαν με τη βρόμικη ελληνική διπλωματία και εξασφάλισαν για τους αλβανούς εργάτες της Ελλάδας ελεύθερη επιστροφή. Με μια πρωτοφανή επέμβαση στα εσωτερικά της Αλβανίας, η ελληνική κυβέρνηση έδωσε το δικαίωμα στο ένα αντίπαλο στρατόπεδο και τον αρχηγό του, και μόνο σ' αυτόν, το δικαίωμα να πραγματοποιήσει ανοιχτή συγκέντρωση στο έδαφος της χώρας μας. Η ελληνική κυβέρνηση επεμβαίνει έτσι σκανδαλωδώς στις εκλογές της γειτονικής χώρας και παίρνει ανοιχτά το μέρος των πραξικοπηματιών, όπως το έκανε από την αρχή. Αυτός ο κολαούζος της Μόσχας θα βγάλει σε λίγο πολύ κακό όνομα στα Βαλκάνια και σ' όλο τον κόσμο. Όπου ανωμαλία και φασισμός θα είναι μέσα.

Οι έλληνες δημοκράτες και αριστεροί δεν πρέπει να επιτρέψουν να πραγματοποιείται ανεμπόδιστα μια τέτοια βρόμικη πολιτική επέμβαση και φασισμού. Πιστεύουμε ωστόσο ότι τη μεγάλη και οδυνηρή απάντηση σ' αυτή την πολιτική θα τη δώσει τελικά ο ίδιος ο αλβανικός λαός.

κριτική του Τζέιμς Τράφικαντ, μέλους του Δημοκρατικού Κόμματος (όπως ο Κλίντον) μέσα στη Βουλή των Αντιπροσώπων, απέναντι στην εξωτερική πολιτική του Κλίντον:

«*Η Αμερική δίνει δισεκατομμύρια στη Ρωσία, εξηγεί ο Τράφικαντ. Με αμερικάνικα μετρητά, η Ρωσία κατασκευάζει πυραύλους. Η Ρωσία έπειτα πουλά αυτούς τους πυραύλους στην Κίνα. Και η Κίνα, που κερδίζει περίπου 45 δισεκατομμύρια δολάρια από εμπορικές συναλλαγές με το Θείο Σαμ, πουλά στη συνέχεια αυτούς τους ρώσικους κατασκευές πυραύλους στο Ιράν. Και το Ιράν, με αυτούς τους ρώσικους κατασκευές πυραύλους που του πούλησε η Κίνα, απειλεί τη Μέση Ανατολή. Έτσι λοιπόν, ο Θεός Σαμ που ανησυχεί για το Ιράν που απειλεί τη Μέση Ανατολή εξαιτίας αυτών των ρώσικων κατασκευών πυραύλων που του πούλησε η Κίνα και χρηματοδοτήθηκαν από αμερικάνικα μετρητά, στέλνει περισσότερα στρατεύματα και στέλνει περισσότερα δολάρια». Και συνεχίζει ο Τράφικαντ: «*Τώρα, αν δεν είναι αυτό αρκετό, για να ζητήσετε πίσω τα ρούβλια σας, δώστε βάση στο εξής. Ο Μπόρις (Γέλτσιν) μόλις τώρα υπέγραψε μία συμφωνία μ' εκείνους τους Κινέζους δικτάτορες που κάνει το ΝΑΤΟ να φαίνεται σαν τον αστυφύλακα της γειτονιάς. Αυτή δεν είναι εξωτερική πολιτική. Αυτή είναι εξωτερική ηλιθιότητα*».*

Και το σχόλιο του περιοδικού *New American*: «*Μακάρι αυτό να ήταν μόνο ηλιθιότητα. Αλίμονο, αυτή η αυτοκτονική πορεία είναι αποτέλεσμα προδοσίας, διπλοπροσωπίας, αθλιότητας και συνωμοσίας*».

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΥΡΩ

Μετά από το εκτεταμένο άρθρο του προηγούμενου φύλλου της εφημερίδας μας για τα κριτήρια του ευρώ και το βάρος που δόθηκε στη στάση που θα κρατούσε η Γαλλία σε σχέση μ' αυτά, χρειάζεται τουλάχιστον ένα μικρό σημείωμα για τα αποτελέσματα της κρίσιμης συνάντησης κορυφής του Άμστερνταμ που θα τα επιβεβαίωνε ή θα τα αμφισβητούσε.

Πραγματικά, η Ευρώπη και όλος ο κόσμος, που ξέρει τι κρινόταν από αυτή τη συνάντηση κορυφής, κράτησε την ανάσα του για 48 ώρες.

Ο Ζοσπέν ζητούσε τέτοια αλλαγή του συμφώνου σταθερότητας, ώστε να εξασφαλίζεται χτύπημα της ανεργίας. Χτύπημα της ανεργίας με το γαλλικό σκεπτικό σήμαινε επιπλέον κοινοτικά κονδύλια. Επιπλέον κονδύλια θα σήμαινε αύξηση των κρατικών ελλειμμάτων, και αύξηση των κρατικών ελλειμμάτων θα σήμαινε δυσμενέστερη εξέλιξη για τα ήδη δύσκολα νούμερα της σύγκλισης, οπότε και αλλαγή των κριτηρίων. Στη δοσμένη στιγμή της πολιτικής κρίσης μέσα στην Ε. Ένωση κάτι τέτοιο θα οδηγούσε σε κατάρρευση όλη τη διαδικασία της νομισματικής ενοποίησης.

Η Γερμανία έβαλε βέτο σε κάθε γαλλική απαίτηση για σχετικοποίηση των κριτηρίων για οποιοδήποτε λόγο. Ειδικά για το ζήτημα της ανεργίας απάντησε ότι η αντιμετώπισή της είναι ζήτημα της κάθε χώρας ξεχωριστά, όπως

συνέβαινε μέχρι τώρα.

Αυτές οι δύο αντίθετες θέσεις έφεραν ένα μεγάλο αδιέξοδο που διαπιστώθηκε στην άκαρπη γαλλογερμανική συνάντηση που έγινε στο Πουατιέ, με σκοπό τη γεφύρωση των διαφορών, λίγες μέρες πριν το Άμστερνταμ. Μετά το αδιέξοδο του Πουατιέ άρχισε μια χρηματιστηριακή σπέκουλα και πίεση πάνω στο γαλλικό νόμισμα. Το ευρώ φαινόταν παντού εξαιρετικά θολό και όλα ήταν πάνω σε τευτωμένο σκοινί.

Όμως το Άμστερνταμ οδήγησε τελικά σε συμβιβασμό και η κρίση αποφεύχθηκε, ή μάλλον μετατοπίστηκε γι' αργότερα. Ο συμβιβασμός ήταν ουσιαστικά το αποτέλεσμα μιας γενικής πίεσης πάνω στην Γαλλία και μιας μικρότερης πάνω στη Γερμανία για το καλό της ενότητας. Η λύση ήταν να περιληφθεί δίπλα στο ήδη υπάρχον σύμφωνο της Σταθερότητας, που υπογράφηκε το Δεκέμβριο στο Δουβλίνο, ένα σύμφωνο για την Ανάπτυξη και την απασχόληση.

Όμως το βάρος των δύο Συμφώνων δεν είναι το ίδιο, γιατί για το δεύτερο δεν υπάρχουν οι μετρήσιμοι όροι, τα ποσοτικά κριτήρια, οι σχολαστικοί μηχανισμοί ελέγχου, όπως και οι ποινές.

Το Σύμφωνο λοιπόν για την ανάπτυξη και την απασχόληση ουσιαστικά σ' αυτή τη φάση μόνο πολιτική σημασία έχει. Βάζει για πρώτη φορά το ζήτημα της ανεργίας σαν ζήτημα αιχμής για την

Ε. Ένωση και σαν ζήτημα πολιτικο-οικονομικής επέμβασης σε κάθε κράτος από την πλευρά της Επιτροπής, όπως αυτό γίνεται ήδη με την παρακολούθηση των υπολοίπων οικονομικών μεγεθών στα οποία προεξάρχουσα σημασία έχουν τα κριτήρια σύγκλισης. Αυτή η πρώτη ποιοτικο-πολιτική τοποθέτηση του ζητήματος σημαίνει μόνο ότι αυτό θα ξανατοποθετηθεί οικονομικά, ποσοτικά. Αυτό σημαίνει μετάθεση της αντιπαράθεσης. Αλλά το καλό της μετάθεσης είναι ότι δίνει το χρόνο για να προχωρήσει η σύγκλιση και να παγιωθεί η διαδικασία του ευρώ. Αν βέβαια η σύγκλιση μετατραπεί σε απόκλιση και η οικονομική κρίση σε μια από τις δύο χώρες (Γαλλία - Γερμανία) σε πολιτική κρίση, τότε η νέα αντιπαράθεση μπορεί να αποβεί θανάσιμη. Αν, αντίθετα, Γαλλία - Γερμανία ξεπεράσουν σχετικά ανώδυνα τα δύσκολα χρόνια 1997-1998 και το πολιτικό κλίμα ενδοευρωπαϊκής συνενόησης είναι καλό, τότε η γαλλική απαίτηση για επέμβαση στην ανεργία θα μπορεί να δώσει πραγματικά μια νέα θετική στροφή για την Ε. Ένωση. Εννοείται ότι τα πιο πολλά θα εξαρτηθούν από το σε ποια κατεύθυνση θα προχωρήσει το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα και οι λαοί της Ευρώπης: Θα κινηθούν στη γραμμή του σοσιαλφασισμού, της διάσπασης της Ευρώπης, ή στη δημοκρατική γραμμή της Ενοποίησης; Η πολιτική που θα επικρα-

ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 1

Η ΟΑΚΚΕ δεν μπορεί να δεχτεί καμία παραγραφή. Και αυτό γιατί ποτέ δε σταματήσαμε να "διαπράττουμε το αδίκημα" για το οποίο μας κατηγορούν.

Ποτέ δε σταματήσαμε δηλαδή να αγωνιζόμαστε ενάντια στο σοβινισμό και το σοσιαλϊμπεριαλισμό, υποστηρίζοντας το δικαίωμα του λαού της Δημοκρατίας της Μακεδονίας να ονομάζει τον εαυτό του και τη χώρα του όπως αυτός θέλει. Ούτε σταματήσαμε να υποστηρίζουμε μέσα στην καθημερινή πολιτική πάλη πως μόνο μια πολιτική ειρήνης και φιλίας ανάμεσα στις δύο χώρες, όπως και με την Τουρκία, μπορεί να αποτρέψει τη διείσδυση του σοσιαλϊμπεριαλισμού στα Βαλκάνια και να αναπτύξει τη δημοκρατία στο εσωτερικό όλων των βαλκανικών χωρών.

Η πάλη στα δικαστήρια είναι μια πλευρά αυτής της συνολικής πάλης. Έτσι τη δώσαμε το Γενάρη του '92 όταν συνέλαβαν 6 μέλη της οργάνωσης που κολλούσαν αφίσες με σύνθημα "Να αναγνωριστεί η σλάβικη Μακεδονία", έτσι θέλουμε να τη δώσουμε και στο Εφετείο απαιτώντας την αθώωσή μας.

Και αυτό όχι μόνο για να συντρίψουμε τη συκοφαντία για εθνοπροδοσία σε βάρος μας, αλλά για να δείξουμε μέσα στο λαό και

από αυτό το βήμα τους πραγματικούς εχθρούς του, φασίστες και εθνοπροδοτές. Στην πραγματικότητα, η άρνηση της "ανεξάρτητης" δικαστικής εξουσίας, προφανώς με εντολή των υπουργείων Εξωτερικών και Δικαιοσύνης, να εκδικάσει την έφεση δείχνει την πολιτική αδυναμία της άρχουσας τάξης να αντιπαρατεθεί ανοιχτά με μια συνεπή γραμμή δημοκρατίας και ειρήνης που εκφράζει η ΟΑΚΚΕ.

Γιατί τότε θα είναι αναγκασμένη, και ιδιαίτερα τα φιλοευρωπαϊκά της τμήματα, να βγάλει τη ψευδοδημοκρατική της μάσκα.

Ίδια ταχτική και για τη δυσφήμιση

Την ίδια ταχτική της παραγραφής που ακολουθούν με τη δίκη της ΟΑΚΚΕ για το Μακεδονικό ακολουθούν και με τη μήνυση που κατέθεσε η οργάνωση κατά του Ελευθερου Τύπου και του Αδέσμευτου Τύπου για δημοσιεύματα που αποκαλούσαν την οργάνωση "πράκτορες των Σκοπίων και της Τουρκίας".

Τα δημοσιεύματα αυτά αναφέρονταν στην εκλογική συνεργασία της ΟΑΚΚΕ με το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

Η μήνυση είχε κατατεθεί στα γραφεία της Εισαγγελίας Αθηνών στις 20 Φλεβάρη του προηγούμενου χρό-

νου. Ακολούθησε προανάκριση και ο φάκελλος πήγε στο τμήμα προσδιορισμού δικασίμου της Εισαγγελίας Αθηνών. Σύμφωνα με τους νόμους τους, αν μέσα σε 18 μήνες δεν οριστεί ημερομηνία για τη δίκη, τότε έχουμε παραγραφή και η δίκη δε γίνεται ποτέ. Η προθεσμία αυτή τελειώνει στις 20 Αυγούστου και η δικογραφία "σκάλωσε" στο παραπάνω τμήμα.

Έχουμε και εδώ λοιπόν μια ακόμα απόπειρα δικαστικής απάτης ενάντια στην οργάνωση, στην ίδια κατεύθυνση με τη δίκη για το Μακεδονικό. Αυτή είναι η δημοκρατία τους!

